

1 § Anmälan om fördröjt svar på interpellation

Till riksdagen hade inkommit följande skrivelse:

Interpellation 2006/07:463

Till riksdagen

Interpellation 2006/07:463 Deltidspolitiker och a-kassa

av Hans Stenberg (s)

Interpellationen kommer att besvaras fredagen den 27 april 2007.

Skälet till dröjsmålet är tjänsteresor.

Stockholm den 18 april 2007

Arbetsmarknadsdepartementet

Sven Otto Littorin (m)

Enligt uppdrag

Karin Renman

Expeditions- och rättschef

2 § Svar på interpellation 2006/07:461 om departementstjänstemännens roll i utförsäljningen av statliga företag

*Svar på
interpellationer*

Anf. 1 Statsrådet MATS ODELL (kd):

Fru talman! Kent Persson har frågat mig om jag för det första avser att vidta åtgärder så att departementstjänstemän inte får styrelsearvoden inom ramen av ordinarie arbete, och om jag för det andra, mot bakgrund av att Malin Björkmo slutar sin anställning, kommer att vidta förändringar av utförsäljningsorganisationen eller i den arbetsgrupp som planeras bestående av Karin Forseke och ett antal departementstjänstemän för att tillgodose kraven på hög kvalitet i utredningsarbetet och analyserna samt undvika dubbla lojaliteter.

Jag tackar för det intresse Kent Persson visar för hur regeringen och i det här fallet Näringsdepartementet organiserar sin verksamhet.

Först vill jag informera Kent Persson om hur de ärenden som avser försäljning av vissa statligt ägda bolag handläggs. Jag är enligt ett särskilt beslut av statsministern föredragande i regeringen för förvaltningsärenden avseende de sex namngivna aktiebolag som tagits upp i den nyligen lagda propositionen om försäljning av vissa statligt ägda företag.

Mitt uppdrag härvidlag omfattar även de ärenden som avser försäljningsprocessen som nu är föremål för riksdagsbehandling med anledning av regeringens förslag i propositionen.

Ärendenas beredning sköts i Näringsdepartementet av enheten för statligt ägande med biträde av övrig personal i det departementet. Jag har även mina egna rådgivare, däribland Karin Forseke, till mitt förfogande.

Jag hoppas att jag med denna redogörelse kunnat förklara för Kent Persson hur ärendena handläggs.

Som jag ser det finns goda förutsättningar för att den organisation vi beslutat om kommer att fungera väl. Om det skulle visa sig att så inte blir fallet kommer vi att justera och organisera verksamheten på annat sätt. Det ankommer på regeringen att besluta om detta i så fall.

I fråga om departementstjänstemännens roll vill jag säga följande. Staten äger aktier i ett stort antal bolag, och det sammanlagda värdet på aktieinnehaven är avsevärt. Det är regeringen som förvaltar statens ägande och därmed – i den utsträckning som ägandet medger – utser bolagens styrelser. Regeringen strävar därvid efter att utse de styrelser som på bästa sätt förvaltar bolagen till fromma för deras utveckling och för att utveckla de värden som bolagen representerar. Vad gäller departementstjänstemännens roll i de sex namngivna aktiebolagen som jag är föredragande för avser regeringen inte att vidta några åtgärder.

Jag vet att Vänsterpartiet motsätter sig att staten säljer statligt ägda bolag. Därför är det naturligt att Kent Persson kritiserar den organisation som regeringen beslutat om. Jag kan försäkra Kent Persson om att det inte kommer att bli någon *utförsäljning* i bästa realisationsstil utan en ansvarsfull försäljning som tar till vara de stora värden som aktieinnehaven representerar.

Anf. 2 KENT PERSSON (v):

Fru talman! Det är riktigt som statsrådet säger: Vänsterpartiet motsätter sig en utförsäljning av dessa sex bolag. Därmed inte sagt att vi inte kan tänka oss en utförsäljning. Vi har ju tidigare varit med om att sälja ut statliga bolag vilket statsrådet säkert känner till.

Men i fallet med dessa sex bolag är det en särdeles usel affär. Det är en privatisering av svenska folkets egendom som saknar motstycke. Vänsterpartiet är för ett differentierat näringsliv och att också staten är ägare till starka och välskötta bolag. SBAB, som har spelat en viktig roll för att pressa bolånemarknaden, är ju ett lysande exempel på det.

Interpellationen handlar bland annat om organisationen av utförsäljningen, och det är mot bakgrund av att Malin Björkmo, tidigare chef för statens enhet för ägande, har slutat sin anställning med motiveringen att det är svårt att göra ett seriöst jobb med de resurser vi har till vårt förfogande i dag. Det är klart att det finns anledning att känna oro när det kommer sådana besked!

I går var statsrådet på besök hos näringsutskottet där vi diskuterade den här frågan. Jag blev efter det besöket lite förvånad över att ta del av ett pressmeddelande undertecknat Åsa Torstensson från Regeringskansliet, där hon säger att vi för att öka konkurrensen på bredbandsmarknaden bör se över om det går att dela Telia i två bolag som man gjorde med SJ en gång i tiden.

Mot den bakgrunden kan man ställa sig frågan: Vem är det egentligen som sköter hela utförsäljningen? Det är ju statsrådet som har det uppdraget, och han borde också ha informerat näringsutskottet om det kommande utspelet om att undersöka en uppdelning av Telia Sonera. Frågan är vilka signaler detta sänder till marknaden och till riksdagen. Vilket förtroende får egentligen riksdagen för den organisation som egentligen borde sköta frågan om analys- och konsekvensutredningar av de tänkta försäljningarna?

Den andra frågeställningen handlar om statstjänstemännens dubbla roller i det hela. Riksrevisionen har tidigare påpekat att det finns risk för jäv och dubbla lojaliteter, och man har även låtit jurister titta på det hela. De har samma uppfattning.

Tar inte statsrådet intryck av vad Riksrevisionen säger? Tycker inte statsrådet att det är uppseendeväckande att tjänstemännen förutom lön från departementet får styrelsearvode och dessutom ytterligare bonus för att sköta om själva utförsäljningen som ju borde ligga inom ramen för deras uppdrag inom departementet? Det är frågor som vi borde lyfta upp och reda ut i den här diskussionen.

Anf. 3 Statsrådet MATS ODELL (kd):

Fru talman! Det var en nyhet för mig att Vänsterpartiet nu vill sälja bolag. Jag minns ett program för några år sedan som hette Makt och ägande i svenskt näringsliv. Då ville Vänsterpartiet till och med förstatliga alla banker, men det kanske har skett en omsvängning där. Det är spännande att ta del av det inre livet även i Kent Perssons parti.

Kent Persson tar upp frågan om det uppdrag som regeringen i går gav till Post- och telestyrelsen att utreda förutsättningarna för en funktionell separation av accessnätet och Telia. Det är ett uppdrag som kommer att redovisas den 15 juni.

Strax innan jag kom till näringsutskottet i går fick utskottet inklusive Kent Persson en dragning om de börsregler som bland annat Telia Sonera lyder under, liksom regeringen. Det var förstås omöjligt för mig att ge denna information på mötet, eftersom den måste kommuniceras samtidigt till alla aktörer. Det skedde strax efter kl. 13.30 i ett pressmeddelande. Kent Persson får alltså försöka förstå att det är omöjligt för mig att ge insiderinformation i ett utskott om något som är marknadspåverkande. Regeringen gjorde bedömningen att detta var kurspåverkande information som måste ges vid ett och samma tillfälle.

När det gäller frågan om regeringstjänstemäns deltagande i styrelsearbete i statliga bolag säger jag i mitt svar att i de sex bolag som nu är under försäljning är det inte aktuellt med några förändringar. Däremot finns ett antal övriga bolag kvar. Dessa förvaltas av Maud Olofsson, och där pågår en beredning i den fråga som Kent Persson tar upp.

Anf. 4 KENT PERSSON (v):

Fru talman! När det gäller pressmeddelandet är det så att statsrådet har varit väldigt tydlig tidigare och sagt att någon uppdelning av Telia Sonera inte är aktuell, utan försäljningen ska ske i en helhet. Är det så att statsrådet har ändrat sig på den punkten?

Jag får acceptera att statsrådet säger att någon tänkbar förändring i organisationen inte är på gång. Det må så vara, men frågeställningarna om de extra bonusarna skulle jag gärna vilja ha svar på. Är det rimligt egentligen att inom ramen för ett uppdrag dessutom arvoderas extra för att sköta om det? Samtidigt har vi en avtalsrörelse som på många sätt och vis är knackig. Vi har strejk och strejkvarsel på gång. Är det rimligt att staten på detta sätt föregår med gott exempel och visar på att ska vi göra lite extra arbete ska vi också ha extra betalt utöver de löner och arvoden som betalas?

Ge klart besked! Kommer ni att ta hänsyn till vad Riksrevisionen har kritiserat och sagt om den dubbla lojaliteten framöver?

Anf. 5 EVA-LENA JANSSON (s):

Fru talman! Kent Persson väcker viktiga frågor dels om styrelsearvoden till tjänstemännen inom ramen för ordinarie arbete, dels om den organisation som Näringsdepartementet under Mats Odells ledning nu har tillsatt.

Det stämmer, som Kent Persson sade, att vi fick en dragning i går i näringsutskottet av hur den här organisationen ska se ut. Jag vill också framföra den kritik som Socialdemokraterna framfört efter att Malin Björkmo slutade sin anställning. Vi är mycket osäkra på om det här kommer att kunna genomföras på ett säkert sätt. Det svar vi fick i går och det som framgår av det här svaret är att Näringsdepartementet och Mats Odell säger att den organisation man har är tillräcklig. Det tycker inte jag kan stämma med anledning av att en person som hade en nyckelposition har lämnat.

Frågan om arvoden tycker jag också är intressant. Jag har deltagit i Vin & Sprits bolagsstämma och i går deltog jag i SBAB:s bolagsstämma. Då konstaterade jag att samtliga styrelseledamöter ges fördubblat arvode, från 174 000 kronor till 348 000 för ordföranden och fördubblade styrelsearvoden. Det här är ju en fråga som vi måste fundera på. Anledningen till att man har fördubblade arvoden säger man är att det är fråga om en extrainsats.

Samtidigt säger man att det görs en väldigt tung insats på Näringsdepartementet under de arbetsgrupper som ska jobba med utförsäljningen. Då kan jag fundera på var arbetet ska ligga någonstans. Jag kan tycka att det kan vara viktigt att från departementets sida ha insynen med de här personerna i styrelserna, men frågan handlar ju om de ska ha arvoden för det uppdrag som de redan är avlönade för. Där tycker inte jag att Mats Odell svarar på Kent Perssons fråga.

Jag skulle ändå vilja höra, just utifrån den diskussion som Kent också tar upp här med anledning av att man flaggar för att göra en översyn av om man ska göra en delning inom Telia Sonera, om inte det verkligen föranleder en resursförstärkning i den här gruppen. Borde man inte på Näringsdepartementet fundera över om man borde bromsa upp utredningen om försäljning för att se att man verkligen har en tillräckligt stor organisation. Det är, fru talman, min fråga till Mats Odell.

Anf. 6 Statsrådet MATS ODELL (kd):

Fru talman! Kent Persson tycker att jag har varit väldigt tydlig med att det inte är aktuellt att dela upp Telia Sonera i olika bolag. Den upp-

fattningen kvarstår ju. Det är inte alls fråga om det, utan jag skulle vilja rekommendera Kent Persson att läsa regeringens uppdrag till Post- och telestyrelsen som vi har varit helt eniga om.

Jag har inte kunnat tala om att vi ska göra detta av de skäl som jag har redogjort för tidigare, nämligen att det hade varit kurspåverkande information. Vi måste samla oss till ett beslut och sedan kommunicera det. Därför har Kent Persson uppfattat mig som motspänstig på den här punkten. Det må väl vara så. Men Post- och telestyrelsen gör ju själva den bedömningen, med stöd av mycket omfattande material från OECD, att någon strukturell separation, att dela upp bolaget i flera bolag, inte alls är aktuellt. Det är tal om en funktionell separation, alltså att bilda brandväggar inom bolaget, att man har en särskild organisation för direktkundförsäljningen och en annan organisation för grossistverksamheten, där man säljer kapacitet till andra operatörer. Det är den typen av funktionell separation utan att göra en så att säga civilrättslig ägandeuppdelning av detta som det handlar om.

Eva-Lena Jansson säger att hon är förvånad över att jag inte tar till mig Riksrevisionens kritik. Även om Eva-Lena Jansson inte fanns här i riksdagen tidigare är det hennes eget parti som har byggt upp denna förvaltningsmodell, med stöd av Vänsterpartiet. Om era partier hade stött våra reservationer på detta område hade det inte sett ut så här i dag.

Jag sade också att vi inte har för avsikt att göra några förändringar när det gäller de sex bolag som är under försäljning. De här tjänstemännen behövs i organisationen under denna försäljningsprocess. För de övriga bolagen – och det är den stora mängden som finns kvar – pågår en beredning för att eventuellt göra en förändring av detta. Det är väl det jag kan säga i dagsläget.

Vad beträffar organisationens omfattning och personella och andra resurser har vi de resurser som behövs, och ett antal ytterligare personer är på väg in i organisationen. Jag är väldigt trygg, och jag hoppas att det framgick också i går av den presentation som gjordes i näringsutskottet att vi har alla de resurser som behövs för att kunna göra ett professionellt och bra jobb.

Anf. 7 KENT PERSSON (v):

Fru talman! Det känns litet grann som en efterkonstruktion när statsrådet pratar om Telia Sonera och det som är på gång nu och det som Regeringskansliet har gått ut med. Det här borde givetvis ligga inom ramen för det uppdrag som man inom arbetsgrupperna ska göra när man gör de här konsekvensanalyserna. Det är ju sagt att de ska göras. Det känns absolut inte bra.

Sedan har statsrådet varit oerhört tydlig vid flera olika tillfällen om att det inte ska göras någon vare sig funktionell uppdelning eller uppdelning på något annat sätt. Det har varit väldigt tydligt.

När det gäller frågan om arvoden och de extra arvoden konstaterar jag att jag inte får något svar på den frågan. Det är också ett svar.

Anf. 8 EVA-LENA JANSSON (s):

Fru talman! Jag fick ett svar av Mats Odell på en fråga jag inte hade ställt. Jag hade inte ställt frågan om Riksrevisionen utan jag ställde frågan om arvoden till tjänstemännen som jag tycker att man faktiskt kan

Prot. 2006/07:95
20 april

Svar på
interpellationer

diskutera och fundera på om det verkligen är rimligt. Man kan också ha en lång diskussion om arvodenas storlek. Jag ska inte ta den nu. Jag kan bara konstatera att när man valde att fördubbla arvoden för samtliga styrelseledamöter i SBAB och Vin & Sprit – en av tjänstemännen som är högst ansvarig för utförsäljningen ingår i Vin & Sprits bolagsstyrelse – passar man också på att sänka arvoden för arbetstagarrepresentanterna.

Man passade också på att skicka ut de riksdagsledamöter som satt i de här bolagsstyrelserna och som genom att vara folkvalda skulle ha kunnat ge svenska folket insyn. Det var väldigt viktigt. Signalen från Mats Odell är: Ut med politikerna ur styrelserna! Fördubbla arvoden! Sänk dem för de fackligt förtroendevalda! Det är en väldigt tydlig signal om vad man vill. Man vill alltså skynda på en process och man vill ha tyst i leden. Därför tycker jag att det är viktigt att faktiskt framföra den kritik som vi har gjort här nu.

Försäljningsprocessen borde stoppas upp eftersom vi i dag faktiskt inte är riktigt säkra på om vi kan se om Näringsdepartementet har den organisation man borde ha för att klara detta. Jag hoppas få svar på varför det var så viktigt att fördubbla arvoden i de statliga bolagen.

Anf. 9 Statsrådet MATS ODELL (kd):

Fru talman! Det är viktigt att klargöra vad Kent Persson hävdar, nämligen att jag tidigare skulle ha sagt att det inte är aktuellt att göra något. Om Kent Persson går tillbaka och tittar på mina uttalanden i frågan är de entydiga. Den formulering som jag har använt – vi har stämt av den mycket noggrant med våra jurister – som svar på frågan om vi kommer att göra något har varit: För närvarande pågår inget sådant arbete. Det har varit det svar jag har gett på den typen av frågor. Det kan Kent Persson kolla upp.

Eva-Lena Jansson var inne på frågan om arvoden. De tjänstemän inom Regeringskansliet som sitter i styrelserna för ett antal statligt ägda bolag uppbär arvoden. För enstaka uppdrag är det från 10 000 kronor om året till ett par hundra tusen. Samtidigt har tjänstemännen lön från Regeringskansliet. De lönerna ligger i regel mellan 40 000 och 50 000 kronor per månad. Sammantaget ligger alltså lön och styrelsearvoden betydligt under en marknadsmässig ersättning för motsvarande uppdrag i motsvarande bolag. Det är något man bör hålla i huvudet. Samtidigt har vi ett arbete under Maud Olofssons ledning som går ut på att bereda en eventuell förändring av detta. Hade Eva-Lena Janssons och Kent Perssons partier ställt sig bakom alliansens krav på att förändra detta under förra mandatperioden hade inte dessa frågor behövt ställas i dag.

Fru talman! Får jag tillägga att höjningen av arvoden inte är en nivåhöjning utan ett engångsarvode under den transaktionsprocess som nu pågår.

Överläggningen var härmed avslutad.

Anf. 10 Justitieminister BEATRICE ASK (m):

Fru talman! Sven Bergström har frågat mig vad jag avser att vidta för åtgärder för att snabbt undanröja den osäkerhet som utredningen om rättsväsendets organisation i Norrland har skapat.

Frågan har ställts mot bakgrund av att Domstolsverket, Åklagarmyndigheten, Rikspolisstyrelsen och Kriminalvården nyligen redovisat rapporten *Förbättrad samordning av rättsväsendets myndigheter i Norrland*. I rapporten görs bland annat bedömningen att en koncentration av rättsväsendets resurser i glest bebyggda områden ger en högre rättssäkerhet för medborgarna.

När det gäller rättsväsendet i Gävleborgs län föreslås i rapporten att tingsrätterna i Gävle och Hudiksvall ska läggas samman till en tingsrätt med kansli i Gävle samt tingsställen i Hudiksvall och Söderhamn.

Rapporten redovisades nyligen till Justitiedepartementet och är nu föremål för remissbehandling. Därutöver gav regeringen i december 2006 Statskontoret i uppdrag att genomföra en utvärdering av de tingsrätts-sammanslagningar som genomförts under åren 1999–2006. Utvärderingen ska redovisas till regeringen senast den 30 juni 2007. Innan remissbehandlingen av rapporten, Norrlandsutredningen, har avslutats och utvärderingen har redovisats är det inte möjligt för mig att lämna några besked om eventuella förändringar av rättsväsendets organisation i Norrland.

Anf. 11 SVEN BERGSTRÖM (c):

Fru talman! Jag ber att få tacka justitieministern för svaret.

Det är verkligen med blandade känslor som jag har ställt denna interpellation och tar upp denna debatt med justitieministern. Jag har varit inblandad i denna debatt så många gånger förut med en annan justitieminister. Jag hade hoppats att det skulle göra skillnad med en ny regering och en ny justitieminister. Det var inte för att fortsätta den gamla socialdemokratiska centraliseringspolitiken som svenska folket valde en ny regering. Nu har jag inte gett upp hoppet alls om att justitieminister Beatrice Ask ska reda ut frågan ordentligt, men det är oerhört olyckligt att det nu skapas osäkerhet om tingsrättsorganisationen i Hälsingland igen.

Domstolsorganisationen i Hälsingland har varit föremål för flera förändringar under senare år. I snart tio års tid har personalen oroat sig för sina arbeten i ständigt pågående utredningar. Den senaste sammanslagningen med Bollnäs tingsrätt ägde rum i november 2005, inte 2004 som den så kallade Norrlandsutredningen har angivit. Det är en felaktig uppgift. Då trodde man att det skulle bli någorlunda arbetsro på området. Dessutom driver tingsrätten i Hudiksvall en av de absolut mest effektiva verksamheterna i landet vad gäller såväl målavverkning som kostnadseffektivitet. Det gäller inte bara det här året utan det har varit så under många år. Man har legat i topp när det gäller de tolv verksamhetsmål som har satts upp och som man har mätt mot.

Efter den senaste sammanslagningen med Bollnäs har domare och annan personal nyanstälts, och det är en mycket bra åldersstruktur på personalen. Lokalerna är nyrenoverade och uppfyller de säkerhetsmässiga krav som kan ställas.

Bakgrunden till min interpellation är att många myndigheter i Sverige tycks leva kvar i den tidigare regeringens anda och övertro på centralisering och storskalighet. På annat sätt kan man inte tolka utredningsförslaget, benämnt *Förbättrad samordning av rättsväsendets myndigheter i Norrland* som har gjorts av Kriminalvården, Åklagarmyndigheten, Rikspolisstyrelsen och Domstolsverket på uppdrag av regeringen – men inte den här regeringen utan den gamla regeringen. Utredningen är ett resultat av justitieminister Thomas Bodströms direktiv från september 2005.

En viktig pusselbit i detta är att de starka centraliseringskrafterna som verkar där har lyckats lägga ned häktet i Hudiksvall. Jag och Margareta B Kjellin hade en debatt med justitieministern om detta före årsskiftet. Som av en händelse kan man se att sedan häktet lades ned är transportfrågan – som det heter i utredningen – ett viktigt argument för att också avveckla tingsrätten i staden. Det handlar bland annat om att åklagaren inte ska behöva resa till rättegångar och att kriminalvården inte ska tvingas transportera häktade personer långa sträckor mellan häkte och domstol. I stället ska, enligt utredningens förslag, domstolspersonal, nämndemän, advokater och andra berörda från norra Hälsingland tvingas resa 12–15 mil till tingsrätten i Gävle.

Utredningen redovisar *inte* att det vid Hudiksvalls tingsrätt förutom brottmål också handläggs ett stort antal tvistemål och andra ärenden som inte alls berör åklagare eller häktespersonal. Måhända beror detta och många andra brister i utredningen på att utredarna inte ens har besökt tingsrätten i Hudiksvall under utredningens gång.

Jag förstår naturligtvis att justitieministern inte kan ge några slutliga besked, men det är ändå viktigt att vi får ett besked om att den här regeringens ambition är att bryta centraliseringspolitiken, att skapa förutsättningar för livskraft och utveckling över hela landet. Då är det viktigt att man inte klipper bit för bit och underminerar förutsättningarna för en sådan utveckling.

Anf. 12 GUNNAR ANDRÉN (fp):

Fru talman! Jag tackar Sven Bergström för att han har framställt interpellationen, och jag tackar även statsrådet för svaret. Den har givits beteckningen ”i bland annat Gävleborg”. Det föranledde mig att sträcka ut perspektivet en smula.

Jag har samma uppfattning som Sven Bergström att en av de viktigaste sakerna som den nya regeringen har att fundera över är om man ska fortsätta på den väg inom hela rättsväsendet som den socialdemokratiska politiken slog in på. Jag har uppfattat att det har funnits många goda signaler från statsrådet Beatrice Ask att man i en lång rad avseenden avser att bryta den andan. Det är något som kommer att uppskattas av svenska folket.

Det var många händelser som inträffade inom domstolsväsendet under förra perioden. Jag uppfattar att det inte var bra i ett avseende, nämligen att man isolerade domstolsväsendet från det övriga rättsväsendet så

mycket. Man fick ingen samhällsekonomisk, demokratisk och god förankring i detta genom att hela tiden koncentrera sig på domstolsväsendets centralisering.

Det finns så många andra delar som hänger samman med domstolsväsendet. Det är polisverksamheten, häkten och så vidare. Men det finns en del som är väldigt viktig att ta hänsyn till och som man inte beaktar när man bara gör utredningar om domstolsväsendet, och det är framför allt advokat- och juristverksamheten. Att den är spridd över hela landet är också en viktig fråga för rättssäkerheten, att det finns tillgång till god juridisk kompetens på väldigt många områden. Tyvärr kan man inte bestämma att all brottslig verksamhet ska koncentreras till vissa orter, utan det är viktigt att det finns tillgång till just juridisk sakkunskap över hela landet.

På den här punkten skulle jag önska, inte minst mot bakgrund av vad som har skett i det län där jag råkar vara vald, Stockholms län, och i Stockholms stad, och även i Skåne och andra delar av landet, att man kunde se till att få en annan inriktning på utvärderingsverksamheten, att beakta just andra delar än bara själva domstolsväsendets kostnader.

Anf. 13 Justitieminister BEATRICE ASK (m):

Fru talman! Sven Bergström säger att han hade hoppats att en ny regering skulle göra skillnad, och jag hoppas att han så småningom ska känna att det verkligen gör skillnad.

Jag inser naturligtvis att det blir en osäkerhet när det kommer en rapport av det slag som Norrlandsutredningen innebär. Samtidigt är jag väl medveten om att man på många håll känner att det får vara nog med omorganisationer. Men nu fanns den här utredningen, och jag tror att det finns skäl att titta på organisationen av rättsväsendets myndigheter i Norrland i särskild ordning. Det är inte i alla hörn en optimal organisation, och det är dessutom rätt svårt, med tanke på de stora avstånd vi har. Jag tycker därför att det är intressant att få ett underlag.

Jag har själv många gånger här i kammaren debatterat problematiken med att rättsväsendets myndigheter skyfflar över kostnader och ansvar på någon annan, och så får vi transportkostnader och det ena med det femte. Jag tycker ändå att det var en poäng att man försökte greppa helheten. Nu har vi fått en rapport, och vi har skickat ut den till alla berörda för att få synpunkter på de förslag som ligger. Jag tycker att det är bra.

Samtidigt har den nya regeringen bett Statskontoret, som är lite vid sidan av smeten, att fundera över hur de genomförda förändringarna på rättsväsendets område har fungerat i förhållande till de mål vi har för rättsväsendet. I ett sådant mål ligger detta med närvaro och allt vad det kan vara. Jag tycker att det ska bli intressant att få veta det.

Det är klart att jag förstår att man i väntan på de här förslagen och på att man får säga sitt om dem känner en oro. Jag tror ändå att det är bra att lägga upp saker på bordet. Det har vi från allianspartierna tidigare efterlyst väldigt mycket från den förra regeringen. Nu försöker jag göra det. Man vill ju att allting ska vara gjort i går, och det är lite svårt att åstadkomma.

Det finns en intressant sak i det här sammanhanget som jag gärna vill ta upp. Jag har gjort ett arbete där jag har kallat in alla presidier från landets polisstyrelser till ett särskilt möte direkt efter att de utsetts för att

Prot. 2006/07:95
20 april

*Svar på
interpellationer*

diskutera polisstyrelsernas roll. Det var ett väldigt uppskattat möte. Det är lite olika majoriteter i polisstyrelserna, men jag tycker att det är otroligt viktigt att få de lokala aspekterna på organisation och verksamhet. Det var en väldigt bra start.

Den här veckan har vi haft det som kallas polisriksdagen, och jag träffade väldigt många av representanterna från Norrlandsmyndigheterna och diskuterade deras frågor med dem.

Jag var också deltagare på ett seminarium som leddes av länspolismästaren i Norrbotten, som av rikspolischefen har fått i uppdrag att titta på hur polisen kontinuerligt och varje år ska samverka bättre med respektive kommun. Man ska alltså försöka att hitta en arbetsform som gör att man skaffar sig en gemensam problembild och diskuterar hur man tillsammans ska skapa den bästa organisationen och verksamheten när det gäller brottsbekämpningen.

Jag ser väldigt mycket fram emot det. Jag tror att det är det sättet vi ska arbeta på, att se till att polisen förankrar bättre och arbetar med det. Jag tycker att direktiven från regeringen har varit så tydliga att jag redan ser att det får resultat, och man får då framhäva att de har de lokala kontakterna. Det är bra. Polisen är ändå den som är längst ut på linan, som står närmast medborgarna.

Samtidigt gör regeringen en kraftig satsning på fler poliser. Jag tror att det är någonting som har betydelse för att medborgarna i Norrland och Gävleborg ska känna att det går åt rätt håll. Men jag har respekt för att det tar lite tid, och jag hoppas att meddebattörerna har förståelse för det.

Anf. 14 SVEN BERGSTRÖM (c):

Fru talman! Jodå, justitieministern, nog har vi förståelse för att det kan ta tid. Jag utgår ifrån att justitieministern har de bästa avsikter. Men hon får också förstå att det skapar ohygglig irritation, ohygglig osäkerhet och ohygglig frustration i de områden som nu utsätts för den här osäkerheten igen. Man är så oerhört trött på den nedläggningsvåg som justitieminister Thomas Bodström åstadkom. Han lade ned i stort sett två tredjedelar av tingsrätterna runt om i Sverige, på varierande grunder. I ett antal fall var det naturligtvis berättigat, men i ett stort antal fall var det också väldigt tveksamt.

Man får i gång de här onda cirkelarna, att det ena försvinner, det andra försvinner och det tredje försvinner, vilket då är skäl för att fortsätta centraliseringsverksamheten och nedläggningsverksamheten.

För att alla delar av Sverige ska kunna leva och utvecklas är det av största vikt att också rättsväsendet fungerar heltäckande. Den neddragning och centralisering som skett och sker är väldigt oroande. Viktiga kuggar i samhällsorganisationen försvinner, dras ned och omorganiseras. Polis, åklagare och tingsrätter undermineras, och därmed också förutsättningarna för en fullgod, grundläggande samhällsservice i stort.

Därför är det väldigt illavarslande och oroande att bara en kort tid efter avvecklingen av Ljusdals och Bollnäs tingsrätter i Hälsingland skapar man nu ytterligare oro, att den här regeringen medverkar till det genom att skapa ett antal månader av osäkerhet innan utvärderingen har ägt rum. Det är, som jag säger i min interpellation, en händelse som ser ut som en tanke att man använder nedläggningen av häktesfilialen i Hudiksvall

tidigare som ett skäl för att nu fortsätta stuprörspolitiken och suboptimeringen, precis det som Beatrice Ask var inne på.

Oron bland befolkningen är naturligtvis befogad då man under en lång följd av år drabbats av den centraliseringsvåg som svept fram över stora delar av den offentliga verksamheten. Därför är det väldigt angeläget att den här regeringen tydligt markerar en ny, offensiv hållning, att värna och utveckla samhällsservicen över hela landet, och inte bara fortsätter i den tidigare, socialdemokratiska regeringens fotspår av centralisering, tro på storskalighet och toppstyrning.

Jag har goda förhoppningar om att Beatrice Ask ska ta sitt ansvar på det här området när det gäller rättsväsendet. Men det finns skäl att vara lite otålig och att ställa krav på Beatrice Ask och regeringen att den här osäkerheten måste bli så kortvarig som den någonsin kan bli. Det har väldigt olyckliga konsekvenser för hela landskapet när man nu får leva ytterligare en tid med denna osäkerhet trots, som jag sade i mitt tidigare inlägg, att de har en dokumenterat hög kvalitet och en dokumenterat hög kostnadseffektivitet på tingsrätten i Hudiksvall.

Anf. 15 Justitieminister BEATRICE ASK (m):

Fru talman! Det är nog viktigt att vi inte späder på eventuell oro. Men jag tror att den stora oron hos de flesta medborgare i Gävleborg, Härjedalen och de bygder som jag själv kommer ifrån framför allt handlar om frånvärd av rättsväsende myndigheter över huvud taget.

Jag fick ett samtal tidigt härommorgonen från en dam, visserligen några mil från Gävleborgsgränsen men ändå. Hon hade varit ute och promenerat med hunden och trodde att hon hade hittat en död man. Hon ringde, och det var 14 mil till närmaste polisbil. Hon fick klättra ned i diket och försöka se om vederbörande levde. Det gjorde han, och han var galen och stack i väg. Det var alltså två äldre damer med en hund, och de var väldigt bekymrade – det fanns inte en polis någonstans.

Det är så verkligheten ser ut på många håll i de här bygderna. Jag har varit väldigt mycket i Gävleborg, i Sandviken, Hofors och bortöver där, och det är vita fläckar på kartan.

Jag är faktiskt otroligt offensiv när det gäller att vi måste se till att vi täpper till de hålen med polisresurser och poliser som också har brottsbrottskompetens, så att man kan ge medborgare rätt råd och rätt stöd.

Detta ska naturligtvis ses i en helhet. Det handlar om att vi har en organisation för rättsväsendet som hänger ihop och fungerar. Det är ju inte så att den här regeringen medverkar till att spåda på oron därför att man har lagt ned en massa tidigare och därför att den här utredningen finns. Jag tror att det var en av de få vettiga saker som den förra regeringen gjorde, att man faktiskt bad myndigheterna att tillsammans se hur man på effektivaste sätt kan samordna verksamheten. Om det är någonstans vi måste göra det är det ju i de bygder där det är glest med folk. Nu är det inte glest överallt i Gävleborg – jag vill gärna säga det. Men vi har sådana delar av länet. Och så är det i hela Norrland. Det är väldigt stor skillnad på Umeå och Sveg, om jag får ta det som exempel.

Då är jag tillbaka i att jag tror att det är bra att få de här underlagen. Jag tror att man ska lyssna på dem. Man ska analysera vad det här står för, så att man åstadkommer en effektiv och bra organisation med hög kvalitet. Där ska det också vara så att man, utifrån medborgarperspekti-

Prot. 2006/07:95
20 april

Svar på
interpellationer

vet, inte lever med vetskap och känsla av att rättsväsendet är någon annanstans och kompetensen inte finns när man som mest behöver den. Jag tycker att vi tar viktiga steg i den vägen.

Sedan tror jag att vi, och inte minst den organisation som finns inom rättsväsendet, ska vara medvetna om att vi kommer att få leva med förändringar av alla möjliga slag. Om det är någonting som rör sig väldigt snabbt är det den kriminella utvecklingen och samhällets utveckling. Där händer nya saker hela tiden. Det är ständigt en förändring, inte nödvändigtvis i organisationen men i de krav som ställs på de olika nivåer och verksamheter som vi har inom rättsväsendet.

Vi måste göra detta till mer av vardag och ha lite tillit till att vi faktiskt bemästrar den här föränderliga verkligheten. Jag tror – och det är mitt intryck – att vår personal i domstolar och på åklagarämbeten och hos polisen ändå någonstans känner det. Det är viktigt att stödja det. Men jag har inga avsikter att centralisera eller ta verksamheter långt från människorna alldeles i onödan.

Jag har den bestämda uppfattningen att vi utifrån ett medborgarperspektiv ska försöka organisera verksamheten på ett så kostnadseffektivt och kvalitativt sätt som det bara någonsin går. Men vi har också när det gäller rättsvårdande myndigheter att ta i beaktande möjligheten att rekrytera den personal som finns. Också på det området behöver vi tänka kreativt och tänka nytt. Det gäller både polis och domstolar och andra myndigheter.

Anf. 16 SVEN BERGSTRÖM (c):

Fru talman! Jodå, Beatrice Ask och jag är säkert överens om huvudinriktningen. Hon talar väl, och jag kan lätt instämma i det hon säger om en närvarande polis och så vidare. Det är gammal god centerpolitik att vi måste ha en samhällsservice som fungerar och en närvarande polis över hela landet som finns där när folk efterfrågar den.

Men det är ju det som är så paradoxalt i det här ärendet. Före årsskiftet talade vi om häktesfilialen i Hudiksvall, som lades ned som ett resultat av den gamla socialdemokratiska regeringens centraliseringspolitik och som inte Beatrice Ask förmådde förhindra. Den lades ned vid årsskiftet. Det har fått till följd att polisen inte kan prioritera just närvaron ute på fältet. I stället får man ägna tre timmar per dag, varje dag som det ska vara en transport ned till häktet i Gävle, åt taxiverksamhet på en undermålig E 4 längs Norrlandskusten. Man får tillbringa tiden där i stället för att vara närvarande ute i samhället och göra det som människor förväntar sig att polisen ska göra.

Vid alla utredningar om brott begångna i Hudiksvalls polisområde måste man ta tid för att transportera de brottsmisstänkta till förhör. Det är en och en halv timma enkel resa och tre timmar tur och retur. Detta tar alltså halva arbetsdagen i anspråk för alla dem som måste engageras i den här verksamheten. Det är en illustration av hur fel det kan bli när man sätter i gång den här negativa spiralen. Hade man i stället haft kvar häktet i Hudiksvall hade man sluppit att spilla en massa bra polistid på det här sättet.

Vi ska inte späda på oron, säger Beatrice Ask. Nej, naturligtvis vill jag inte göra det. Jag vill ingjuta framtidstro och se utvecklingsmöjligheter. Men hur ska framtidstro och vilja att investera kunna mobiliseras i

det privata näringslivet när det offentliga på det här sättet signalerar neddragning, centralisering och avveckling? Även om jag litar fullt ut på att Beatrice Ask gör allt vad hon kan måste hon förstå att den här centraliseringsivern lever kvar i den gamla socialdemokratiska kultur som fortfarande så tydligt präglar mycket av rättsväsendet i det här landet. Nu är det dags att leverera, Beatrice Ask. Kom igen!

Prot. 2006/07:95
20 april

*Svar på
interpellationer*

Anf. 17 Justitieminister BEATRICE ASK (m):

Fru talman! Jag tror faktiskt att Sven Bergström och jag egentligen är rätt överens.

Det intressanta, om vi tar häktet i Hudiksvall som exempel, är att den beskrivning, som jag inte ifrågasätter, som Sven Bergström och andra har levererat till mig inte riktigt stämmer med den beskrivning jag får från andra, det vill säga från myndigheten. Det gäller skälen till att det var en bra sak att lägga ned häktet, som var beslutat redan när vi debatterade det hela. Det var ett tillfälligt häkte och det ena med det andra. Och man redovisar nu att beläggningen under februari, till exempel, för de båda Gävlehäktena, var ganska låg.

Då är jag tillbaka vid Norrlandsutredningen. Detta har jag nämligen hört förr. Man träffar medborgare på plats som berättar att de får sitta och köra tre timmar varje dag och frakta folk. Och så pratar jag med myndigheten, och då säger de: Nämen så är det inte, och det är ändå mer effektivt.

Jag hoppas – och det är lite grann det jag förväntar mig av Statskontoret – att man faktiskt tittar på detta i ett sammanhang och kollar av det hela. Polismyndigheterna i Norrland kan ju inte ha suttit där utan att ta upp de negativa effekter som olika förslag har på deras verksamhet. Det är verkligen min ambition att få fram en samordning som är värd namnet, som inte gör att man flyttar problem från det ena till det andra. Vi ska försöka hitta optimala lösningar, och där måste också medborgarperspektivet finnas.

I en del politiska sammanhang – det upptäcker man när man kommer i regeringsställning – är det ibland lite svårt att få reda på vad som gäller. Men jag tror att Sven Bergström och jag tillsammans faktiskt har goda möjligheter att reda ut vad som är äpplen och päron och att få någon ordning på detta så att vi, seriöst, kan fatta bra beslut. Jag tror att medborgarna respekterar det. Jag tror också att det kan kännas ganska tryggt att någon försöker göra den hemläxan – äntligen.

Överläggningen var härmed avslutad.

4 § Svar på interpellation 2006/07:464 om Västsverige och dess andel av infrastruktursatsningarna

Anf. 18 Statsrådet ÅSA TORSTENSSON (c):

Fru talman! Monica Green har frågat statsministern om han ämnar agera för ett Västsverige som tillväxtmotor för hela landet och om han ämnar agera för att Västsverige ska få sin rättmätiga del av infrastruktursatsningar i framtiden.

Arbetet inom regeringen är så fördelat att det är jag som ska svara på interpellationen.

Bakgrunden till interpellationen är ett uttalande av statsministern vid frågestunden den 29 mars. Monica Green har tolkat statsministern som att han vid frågestunden ondgjorde sig över det så kallade Trollhättepaketet och antydde att Västsverige fått för mycket infrastruktursatsningar.

I mitt arbete med interpellationen har jag studerat riksdagens snabbprotokoll, för att kontrollera vad statsministern egentligen har sagt. Det han sade var ordagrant följande: Vi noterade hur den förra majoriteten genom ett otillräckligt anslag när man skulle göra Trollhättepaketet drog resurser från alla möjliga delar av landet, inklusive den landsända som Catherine Persson representerar. Så blir det om det inte finns tillräckligt med resurser.

Jag kan definitivt inte tolka uttalandet som ett uttryck för att Västsverige har fått för mycket pengar till infrastruktur. Däremot är det en kritik mot den socialdemokratiska regeringens sätt att hantera Trollhättepaketet, att ställa regioner mot varandra och flytta pengar från prioriterade vägprojekt i hela landet till Västsverige.

Som Monica Green säkert känner till har regeringen inlett arbetet med infrastrukturplanering för perioden från 2010 till 2019. Ett uppdrag har getts till Vägverket, Banverket och Sika att redovisa ett inriktningsunderlag senast den 28 juni i år. I uppdraget har Västra Götalandsregionen, tillsammans med Region Skåne, en särskild ställning genom att de ska bidra med sammanhållna regionala underlag för infrastrukturen som ska beaktas av trafikverken. Regeringen har därefter för avsikt att lämna en infrastrukturproposition till riksdagen.

Banverket och Vägverket har också i uppdrag att revidera de nu gällande infrastrukturplanerna. Deras förslag är nu ute på remiss.

När det gäller att stärka Västsveriges roll som tillväxtmotor har regeringen redan gjort ett flertal åtgärder, och fler är på gång. Aktuellt denna vecka är att i den vårproposition som har överlämnats till riksdagen finns ett förslag om ett program för utveckling och ökad konkurrenskraft för svensk miljöteknik. Satsningen syftar till att öka möjligheterna till svensk export inom området miljöteknik med en på sikt ökad inriktning på små och medelstora företag. Åtgärderna har inledningsvis en tyngdpunkt i miljöinriktad forskning, utveckling och demonstration för huvudsakligen vägfordon, men även civila flygplan, då detta möjliggör att satsningen snabbt kan komma i gång. Programmet är på 80 miljoner kronor 2007 och 150 miljoner kronor per år under perioden 2008–2010. Denna satsning kommer att ytterligare stärka den västsvenska fordonsindustrin och därmed också Västsveriges roll som tillväxtmotor.

Slutligen vill jag instämma i det Monica Green tar upp om Västsveriges framtidsinriktade industri och om vilken betydelse Göteborgs hamn har för vår exportindustri. Självfallet är detta faktorer som har betydelse för hur resurserna för väg- och järnvägsinvesteringar fördelas i framtiden. Men för att kunna säkerställa att Västsverige får det Monica Green kallar för en rättmätig del av investeringarna måste vi också beakta vilka brister och behov som finns i andra delar av landet för att se var våra investeringspengar gör störst nytta. Det är det som regeringen nu kommer att göra i arbetet med infrastrukturplaner för perioden 2010–2019.

Anf. 19 MONICA GREEN (s):

Fru talman! Jag tackar Åsa Torstensson för att jag får ett svar av infrastrukturministern. Nu var det så att jag hade ställt interpellationen till statsminister Fredrik Reinfeldt. Det här är väl ytterligare ett bevis på att han inte hinner prioritera arbetet i kammaren här. Han kritiserade ofta Göran Persson för att han tog för få interpellationer, men då trodde man kanske att den moderata statsministern skulle visa på något annat. Han hänvisar numera till att eftersom Göran Persson tog så få behöver han också bara ta några få.

Det tycker jag är trist, för jag tror att Åsa Torstensson hade behövt draghjälp, hade behövt ha sin statsminister här och få se hur viktigt det är att det satsas på infrastrukturen i det här landet. Det vet Åsa Torstensson, och det vet jag. Det hade varit bra om statsministern hade kunnat prioritera arbetet i den här kammaren för att också kunna ta del i det och hjälpa infrastrukturministern i det. Jag tror att jag hade kunnat hjälpa dig, Åsa Torstensson, med att argumentera för mer pengar till vägar och järnvägar i det här landet. För det är ju vi överens om behövs.

Något förvånande är det dock att ni under er oppositionstid alltid hade mer pengar till vägar och järnvägar än vad vi hade i de budgetar som vi lade fram med Vänsterpartiet och Miljöpartiet. Då hade de borgerliga partierna alltid ett högre anslag till vägar och järnvägar, och vi debatterade det ofta här i kammaren.

Det går bra för Sverige nu med hög tillväxt och jobben som strömmar till tack vare den goda ekonomin och den grund som Socialdemokraterna lade under en lång tid. Fler jobb och mer skatteintäkter kommer till, och det går bra för Sverige. Då är det ju lite förvånande att det första ni gör inte är att satsa på vägar och inte järnvägar heller, utan det första ni gör är att dra ned på hjälpen till de sjuka och de arbetslösa. Det första ni gör är att dra ned på skatterna till de förmögna i stället för att satsa på det som ger jobb i förlängningen, nämligen god infrastruktur.

Man kan fråga sig om ni alltid hade fel i opposition när ni lade er på ett högre anslag än vad vi gjorde, eftersom ni nu har ändrat er. Socialdemokraterna hade i sitt förslag i höstas 8,2 miljarder mer till infrastrukturen. Det röstades ned av den borgerliga majoriteten här i kammaren. Det beklagar jag. Det var dels ett anslag på 7,1 miljarder för att amortera de lån som Vägverket och Banverket har, dels var det 1,1 miljard i infrastrukturindexuppräknings som vi socialdemokrater lade som förslag. Det röstade den borgerliga majoriteten ned. Det är trist att man gör så när man väl får chansen att regera det här landet och har påstått inför väljarna att man kommer att satsa.

Om vi är överens om att det behövs mer i hela landet vill jag också framhålla Västsveriges vikt. Det behövs mer satsning på Västra stambanan, att man färdigställer E 20, E 6, E 45 och E 40, och det behövs underhåll på vägarna. Det behövs också en bra kommunikation till norra Europas största hamn, nämligen Göteborgs hamn. Där är ju vi överens, Åsa Torstensson. Därför är det beklagligt dels att den borgerliga majoriteten har röstat nej till högre anslag till infrastrukturen, dels att Fredrik Reinfeldt inte vill vara med och ta den här debatten här i dag.

Prot. 2006/07:95

20 april

*Svar på
interpellationer*

Anf. 20 HANS WALLMARK (m):

Fru talman! Det var en intressant början på meningsutbyte mellan infrastrukturministern och Monica Green, där infrastrukturministern ägnade hela sitt inlägg åt vad frågan gällde medan ledamoten Monica Green ägnade fem av sex minuter åt annat än det som interpellationen berörde. Jag tycker därför att det finns all anledning att fästa avseende vid infrastrukturministerns svar på intressanta frågor. Det här är viktigt för landet. Mitt intryck är att både Åsa Torstensson, statsminister Fredrik Reinfeldt och alliansregeringen är oerhört intresserade och förstår vikten av infrastruktur.

Fru talman! Låt mig peka på en liten detalj i interpellationen och interpellationssvaret som handlar om det så kallade Trollhättepaketet som kom för något år sedan. Vid den tidpunkten var jag själv regionalpolitiskt aktiv i Region Skåne, kommunstyrelsens ordförande i Ängelholm. Jag kan vidimera det svar som Åsa Torstensson ger. Jag tror inte att det var någon som uppfattade detta som en regional konflikt. Jag tror inte att det fanns någon i Skåne som inte tyckte att det är rimligt att det kommer satsningar till Trollhättan och Västsverige.

Vad som skedde var att man samtidigt med det så kallade Trollhättepaketet tog bort utfästelser om investeringar i Skåne. Det är djupt olyckligt. Precis som infrastrukturministern framhäver är det olyckligt när man på det sättet skapar konflikter mellan olika landsändar. I grunden är det nämligen så att bra infrastruktur i olika delar av landet gynnar resten av landet. Ett framgångsrikt och pulserande Västsverige är bra för Skåne och bra för Norrland. Ett framgångsrikt och pulserande Skåne är bra för Västsverige och bra för Norrland.

Fru talman! I går hade Region Skåne en uppvaktning av de skånska riksdagsledamöterna. Jag tror att vi är 44 stycken. 26 av dem hörsamade inbjudan från Region Skåne. Det tycker jag är en klar manifestation. En av de frågor som Region Skåne lyfte fram var just behovet av infrastruktur.

Den sista minuten i Monica Greens inlägg till Åsa Torstensson var en uppräkningslista av olika vägar. Jag skulle kunna göra en egen sådan baslista utifrån ett skånskt eller sydsvenskt perspektiv: E 6, E 22, olika hamnar, järnväg.

Jag tror inte att jag behöver påminna infrastrukturministern, för jag är av den bestämda uppfattningen att hon är väl medveten om alla de här projekten. Då kommer man till det jag tycker är cloun i det svar som har avgivits, nämligen att om det inte finns något att fördela så blir det inga pengar vare sig till järnväg eller väg på Västkusten, i Sydsverige eller i Norrland. Det är därför sysselsättning, arbete och tillväxt är grunden för alla politikområden, inte minst när det gäller infrastrukturen.

Avslutningsvis, fru talman, vill jag peka på en sak som jag tycker är väldigt bra, både i Monica Greens fråga och synpunkter och i infrastrukturministerns svar, nämligen att vi har en insikt om att infrastruktur är kopplat till tillväxt. Det är därför vi när vi tittar på vägar, järnvägar och flygplatser ska ha fokus på just tillväxtdimensionen. Hur kan detta förmera vårt land? Hur kan vi öka vårt svenska välbefinnande? Jag kommer från en region, Sydsverige, där vi till exempel ser hur pendlandet nu markant ökar, vilket också är intimt förknippat med en väl fungerande infrastruktur.

Fru talman! Jag tycker att det var ett alldeles utmärkt svar som infrastrukturministern gav. Jag är helt övertygad om att hon gör det med stor trygghet som företrädare för vår alliansregering.

Prot. 2006/07:95
20 april

*Svar på
interpellationer*

Anf. 21 Statsrådet ÅSA TORSTENSSON (c):

Fru talman! Jag har lite svårt att avgöra orsaken till Monica Greens interpellation. Det blir inte tydligare när jag hör Monica Greens inlägg.

Antingen är det för att misstolka statsministern och hans svar i kam-maren eller för att plädera för Västra Götalandsregionens behov av bra infrastruktur eller också är det för att undvika att ta ansvar för socialde-mokratisk politik. Den politiken har inneburit att man flyttade pengar från andra delar av landet till Trollhättepaketet och därmed skapade fru-stration i landet. Parallellt med detta har man fullständigt undvikit att ta ansvar för de människor som i dag lever i ett utanförskap med hög ar-betslöshet.

Därför har den här regeringen satt fokus på människors utanförskap och den stora arbetslösheten och skapat förutsättningar för att människor ska kunna komma i arbete. Vi lägger stor kraft på att skapa förutsättning-ar för företagande i alla delar av landet så att man kan utveckla och an-ställa. Självständiga människor med eget ansvar och en egen plånbok att bestämma över är vad vi har i fokus. Därmed kan vi skapa förutsättningar för nya reformer.

Det pågår två parallella arbeten som är mycket intressanta. Det ena är att stärka den regionala nivån och skapa förutsättningar för en tydligare prioritering, ett tydligare ansvar och en sammanhållen infrastrukturplane-ring. Det andra är ett arbete för att skapa underlag för en transportpolitisk logistik där transportslagen kan kroka i varandra så att vi kan få både ekonomiskt effektiva transporter och framför allt klimatpolitiskt hållbara transporter.

Det parallellarbetet pågår nu. Det kommer att redovisas vid halvårs-skiftet men också under hösten. Västra Götalandsregionen har det sam-lade ansvaret liksom Skåne, som Hans Wallmark lyfte upp. Det arbetet är otroligt intressant. Det kommer efter en utvärdering att visa vilken möj-lighet vi har att hitta andra former för en tydligare regional delaktighet i infrastrukturen för att skapa tillväxt i hela landet och minska de regionala klyftorna. Det är alltså två parallellarbeten som den här regeringen har prioriterat för att minska klyftorna mellan människors inkomster och minska de regionala klyftorna. Det är ett mycket intressant arbete som Västra Götaland och Skåne nu arbetar med.

Jag rekommenderar Monica Green att ta del av det arbetet i Västra Götaland och prata med sina partikolleger som är aktiva i det här arbetet. Jag är mycket imponerad av det arbete som nu pågår i Västra Götaland. Jag ser fram emot det underlaget.

Parallellt pågår det en hamnutredning, en kollektivtrafikutredning och en kombiterminalutredning just för att möta de möjligheter att skapa en bra infrastruktur som Monica Green avslutningsvis pekar på. Det gäller till exempel Göteborgs hamns roll. Då måste också logistiken till Göte-borgs hamn fungera.

Anf. 22 MONICA GREEN (s):

Fru talman! Det är roligt att många engagerar sig i den här debatten. Det gör dock inte statsministern, har vi lagt märke till. Åsa Torstensson undrar om jag vill misstolka honom. Det hade varit jättebra om han hade varit här. Då hade han kunnat förtydliga sig. Han har ju inte prioriterat arbetet i kammaren. Så är det med den saken.

Jag valde att i mitt inlägg prioritera de övergripande frågorna om viken av att satsa på infrastruktur. Vi socialdemokrater har lagt mer i vår alternativa budget än vad den borgerliga regeringen har gjort. Jag frågade varför ni inte höjer anslagen till de nuvarande planerna eftersom ni också tycker att det här är så viktigt. När vi styrde det här landet räknade vi faktiskt upp varje år. Det gör inte ni. Därför måste Vägverket och Banverket dra ned på sina nuvarande planer.

Åsa Torstensson säger att vi ska vänta och se och att vi ska utreda. Det är viktigt att det som pågår nu får de här satsningarna. Annars blir det ju ytterligare förseningar.

Det är oansvarigt att inte räkna upp varje år så som vi gjorde tidigare, även om jag tyckte att det var för lite. Som infrastrukturpolitiker ville jag ju ha mer pengar till vägar, järnvägar och bredband hela tiden även när den socialdemokratiska regeringen styrde. Där är vi överens.

Det är lite tråkigt om man ifrågasätter Trollhättepaketet, eller vad nu statsministern egentligen menade. Det kan du ju fråga honom sedan. Det är viktigt att vi ser Västsverige som en tillväxtpotential. Hela landet behöver naturligtvis bra vägar och järnvägar. Tänk om inte Trollhättepaketet hade lagts fram, om vi inte hade gjort den här infrastruktursatsningen på forskning och utbildning för att stärka hela Västsveriges fordonsindustri och hela Västsveriges roll. Det utarbetades i nära samarbete med Västra Götalandsregionen, med kommunerna i Fyrstadsregionen och de berörda företagen. Det är viktigt att framhålla att det var ett inriktningsbeslut och att det är bra inte bara för Saab utan för Trollhättan och hela Västsverige och därmed hela Sverige. Det borde vi vara glada för.

Tänk om inte den satsningen hade gjorts. Vad tror Åsa Torstensson – eller vad tror statsministern som du kan fråga sedan – om den här satsningen som GM har gjort nu i veckan? Man har lämnat ett besked till arbetarna på Saab i Trollhättan om att de ska få jobba kvar även efter 2010. Tror statsministern – Åsa Torstensson kan ju fråga honom – att det hade satsats på detta om vi inte hade gjort Trollhättepaketet? Jag tror att om vi inte hade gjort den stora inriktningen på Trollhättepaketet är det stor risk att Saabarbetarna i Trollhättan hade fått beskedet att de inte fick jobba kvar.

Slutligen vill jag säga att Västra stambanan är minst lika viktig som andra järnvägssatsningar i landet. Jag vill framhålla hur viktigt det är att vi får en god förbindelse till hamnen i Göteborg. Där är vi överens, Åsa Torstensson. Det är bra att så många i den här kammaren också vill satsa på infrastruktur. Jag tycker att det hade varit bra om statsministern hade kunnat säga det här i dag.

Anf. 23 HANS WALLMARK (m):

Fru talman! Jag tror att jag kan tala för många från både Skåne och Norrland liksom resten av landet som säger att det är alldeles utmärkt att

Västsverige och Trollhättan får satsningar. Det är alldeles utmärkt att vi har Saabarbetsplatser i Trollhättan.

Med Monica Greens matris att resonera skulle jag kunna tolka hennes hyllningar av Trollhättepaketet som att det är totalt likgiltigt att E 22-pengar till Skåne försvann. Det var aviserat att de pengarna skulle komma. Trollhättepaketet innebar att man strök dem. De försvann.

Jag tror faktiskt inte att Monica Green tycker så. Jag tror att hon tycker som de skånska socialdemokraterna, nämligen att E 22-satsningar i Skåne är behövliga.

Därför är det lite olyckligt, för att uttrycka det milt, att försöka skapa en konflikt som om regeringen, Fredrik Reinfeldt eller Åsa Torstensson skulle vara emot satsningar i Trollhättan eller att vi har Saabarbetsplatser där. Det är tvärtom.

Det här visar att infrastruktursatsningar är komplicerade. Man måste återvända till grunden. Vi kan inte få infrastruktursatsningar i vare sig Norrland, Västsverige eller Sydsverige om det inte finns en grund för tillväxt och, precis som Åsa Torstensson framhäver, att vi gör något åt utanförskapet.

Dessutom tycker jag att det som Åsa Torstensson lyfter fram är alldeles utmärkt, nämligen den regionala delaktigheten. Där tror jag också att det finns en likhet mellan Monica Green och mig som kommer från Sydsverige när det gäller att det här egentligen inte finns några politiska skillnader. Lokalt och regionalt står partierna sida vid sida, socialdemokrater, moderater och allianskamrater.

Banverket och Vägverket har nu fått i uppdrag att revidera de gällande infrastrukturplanerna. Och man kan säga att detta uppdrag har spritt en viss förstämning i olika delar, inte minst i Sydsverige. Men man måste också tänka på att vad det handlar om är att man nu ska få en genomgång av vilka beställningar som har gjorts i förhållande till de pengar som har meddelats. Och där finns det all anledning att återkomma till det som ändå är huvudfrågan, nämligen tillväxten och att göra någonting åt utanförskapet.

Anf. 24 SVEN BERGSTRÖM (c):

Fru talman! Det är svårt att hålla fingrarna i styr när man sitter i trafikutskottet och är så engagerad i dessa trafikfrågor. Kammaren får därför ursäkta att jag också kastar mig in i debatten.

Både Monica Green och jag har suttit i trafikutskottet och följt dessa frågor i många år, åtminstone i åtta år. Det är väldigt kul att det finns höga krav och förväntningar från alla håll, naturligtvis från alla allianspartier men också från Socialdemokraterna, på den nya regeringen att den ska leverera, att den ska vara snabb och att det ska vara kraft i detta. Men jag vill erinra kammaren och åhörarna om att den här regeringen nu har suttit i ett halvår. Den tidigare socialdemokratiska regeringen hade suttit i tolv år. Detta är alltså en tjugofjärdedel av den tid som Socialdemokraterna jobbade innan den fick underbetyg i det senaste valet. Och nu är Socialdemokraterna på bettet och kräver och hoppas att den nya regeringen ska åstadkomma storverk på mycket kort tid. Men det är kul att det finns höga krav och stora förväntningar på denna regering. Det har jag också.

Prot. 2006/07:95
20 april

Svar på
interpellationer

Jag är övertygad om att när vi kommer till valet 2010 ska både svenska folket och alla som följer denna debatt se att det har utträttats väldigt mycket gott.

När det gäller statsministern och Trollhättepaketet kan jag inte erinra mig att Göran Persson en enda gång under Monica Greens och mina åtta år deltog i vare sig interpellationsdebatter eller kammardebatter i infrastrukturfrågor och därmed visade engagemang och intresse för dessa frågor. Monica Green får gärna rätta mig om jag har missat någonting, men jag tror inte att jag har gjort det. Göran Persson var fullkomligt osynlig i debatten om infrastrukturen.

När det gäller Trollhättepaketet var det, precis som Hans Wallmark säger, ingen som man mötte som ifrågasatte det goda med Trollhättepaketet. Det var väl motiverat. Men felet var att det inte fanns någon enda marginal i den socialdemokratiska budgeten för att lägga pengar till Trollhättepaketet, utan det drabbade en rad andra delar av landet på ett oerhört olyckligt sätt och skapade dessa motsättningar som inte alls är särskilt trevliga när man får landsända mot landsända. Det går inte att ha en politik där man jobbar på det sättet. Det måste finnas marginaler i statsbudgeten som gör att man kan göra brandkårsutryckningar och satsa när det behövs, som när det gällde Trollhättepaketet. Men detta drabbade Skåne, E 22:an och vägar uppe i mitt område och runt Sundsvall och så vidare, där man blev oerhört frustrerad över att man fick vänta ytterligare en tid.

Rent allmänt kan jag säga att det vore klädsamt med ett avspänt tonläge, om jag uttrycker mig försiktigt, i en sådan här viktig debatt. Jag har noterat att Socialdemokraterna också i trafikutskottet nu efter valet fick en väldig massa mer pengar i plånboken än vad man hade under de tolv tidigare åren då man eftersatte drift och underhåll, då man eftersatte investeringar, och då man inte byggde bort flaskhalsar som finns på en rad olika områden – på E 20, på E 22 och på E 4 i mina hemtrakter i Hälsingland – utan sköt detta framför sig. Vägverket uppskattade det eftersatta underhållet till uppemot 20 miljarder kronor. Så det är klart att det finns väldigt mycket att göra för en ny regering på detta område.

Jag är, precis som Monica Green, otålig. Och jag vet att också Åsa Torstensson är det därför att vi vill åstadkomma så mycket. Och vi vill ha fram pengar både via statsbudgeten och via alternativfinansiering, så att man lyfter fram de möjligheter som finns att få med näringslivet och kanske regioner i olika områden att finansiera angelägen infrastruktur.

Fru talman! Jag tror slutligen att vi ska undvika att ministern eller kammaren duttar ut pengar till olika delar av landet. Vi har en ordning där vi fastställer de ekonomiska ramarna, och vi fastställer de transportpolitiska målen. Men sedan är det våra verk, Banverket och Vägverket, som utarbetar de långsiktiga planerna och ramarna utifrån samhällsekonomiska överväganden. Om vi härifrån skulle börja dutta ut pengar skulle naturligtvis Stockholmsregionen och Skåne-regionen få allra mest eftersom de har flest riksdagsledamöter. Det måste vara en annan ordning som gör att hela landet kan utvecklas.

Anf. 25 Statsrådet ÅSA TORSTENSSON (c):

Fru talman! Uppenbarligen är Monica Green mest frustrerad över att statsministern inte står i kammaren och svarar på hennes interpellation.

Det gör att alla andra diskussioner om infrastrukturen tydligen är underordnade. Men jag har ansvar för infrastrukturen. Därför får Monica Green acceptera att det är jag som svarar på interpellationen.

Det är också ganska intressant när Monica Green hänvisar till den socialdemokratiska budgeten, där man nu uppenbarligen har resurser att satsa på infrastruktur på bekostnad av de arbetslösa. Inte ens i opposition orkar Socialdemokraterna, som säger sig vara arbetarpartiet, ha fokus på de arbetslösa. Vi har över en miljon arbetslösa i det här landet, och alliansregeringen lägger fram förslag när det gäller att skapa förutsättningar för nya jobb och för att få människor i arbete. Uppdraget är att minska arbetslösheten, något som Socialdemokraterna över huvud taget inte har tagit tag i.

Parallellt med detta, Monica Green, pågår nu en översyn av väg- och banplanerna, på mitt uppdrag. Jag vill faktiskt veta vilka planer fram till 2015 som majoriteten i riksdagen har beslutat om. Hur förhåller det sig med de löften som har getts? Finns det några pengar till dessa löften?

Efter bara ett halvår har jag fått svart på vitt att det har varit väldigt många löften men inte tillräckligt mycket resurser för infrastruktur kopplad till både väg- och järnvägssatsningar. Det tog inte så lång tid innan jag valde att åka runt i det här landet och då kunde se att de ekonomiska ramarna inte håller. Och för alliansen är det avgörande att vi har kontroll på ekonomin, innan vi går från ord till handling, så att inte löften så att säga seglar omkring utan att det finns ekonomiska resurser. Det är därför som jag är mycket noga med att denna översyn som nu är ute på remiss i landet görs och sedan kommer tillbaka till regeringen. Detta har ett samband med både kommande behov av resurser och den snabba omställning som väldigt många industrier nu står inför. Med anledning av denna omställning är Trollhättepaketet ett exempel på detta.

Vi är väldigt positiva till de åtgärder som gjordes och som var kopplade till Saab och Trollhättan. Men uppenbarligen har Monica Green inte åkt omkring i Sverige för att möta de människor som ni har gett andra löften och som förlorade på detta på grund av att ni lyfte bort pengarna. Det är lätt att som lokal företrädare plädera för Trollhättepaketet. Men då måste man också se vad som händer med den industri som är starkt beroende av att vi också har en fungerande E 22:a som nu har fått stå tillbaka.

Det är viktigt att vi också ser dessa samband, också Monica Green, även om jag förstår att hon utifrån det lokala perspektivet har fokus på detta. Men utifrån ett nationellt perspektiv är det klart att det blir en massa tappade sugar runt om i landet.

Anf. 26 MONICA GREEN (s):

Fru talman! Det är klart att man tappar sugen i det här landet när ni bara försöker öka klyftorna i stället för att se till att människor får bättre förutsättningar för infrastrukturen och får bättre möjligheter att förflytta sig, bland annat i Göteborg på Västra stambanan eftersom planerna för den nu får flyttas fram.

Ni hade i opposition mer pengar än vi hade till infrastruktur. Vart tog dessa pengar vägen? Var finns dessa pengar? Det är god tillväxt i det här landet just nu, tack vare de förutsättningar som vi skapade.

Vi har en god tillväxt, det är mycket skattepengar som strömmar in. Vi kan ta hand om människorna på ett bättre sätt tack vare den socialde-

Prot. 2006/07:95
20 april

*Svar på
interpellationer*

mokratiska regeringens grund och för att vi har en god tillväxt i ekonomin. Vi såg att jobben skulle strömma till, eftersom vi hade ordning och reda i ekonomin och gott företagsklimat.

Men era pengar försvann när ni tog över regeringsmakten. Då var det viktigare att sänka skatter för de förmögna. Då var det plötsligt viktigare med sådana satsningar – man skulle sänka både förmögenhetsskatten och skatter till dem som bor i stora villor i Stockholm – än att satsa på infrastrukturen. I höstas hade ni för bråttom, sade ni. Men nu hade ni chansen att visa att ni skulle kunna räkna upp anslagen. Ni påstod att vi hade fel när vi regerade landet, att vi ställde delar av landet mot varandra. Ni hade kunnat säga: Vi räknar upp, vi gör en infrastrukturindex såsom Socialdemokraterna har i sitt budgetalternativ. Men ni valde att inte göra det. Ni väljer att låta det stå still.

Vi ska ha översyn, säger Åsa Torstensson. Jag tycker att det är trist att denna översyn ska göras på bekostnad av åtgärder som behöver vidtas omedelbart men som nu får stå tillbaka.

Vad skulle vi göra på bekostnad av de arbetslösa? Det är ni som försämrar för de arbetslösa, inte vi. Den debatten kommer vi att föra senare här i kammaren.

Anf. 27 SVEN BERGSTRÖM (c):

Fru talman! Debatten tenderar att övergå till ett högre tonläge och bli något slags återgång till valretoriken. Jag tror att saken tjänar på att vi är överens, alla i den här kammaren och på åhörarläktaren, om att det behövs mera resurser till infrastruktur på olika sätt och i alla delar av landet, om vi ska få förutsättningar för en bra utveckling. Dessutom ska det ske på ett sätt som gör att vi kan möta kraven på miljöanpassning. Det ska inte bara vara motorvägar hur som helst över hela landet, utan det ska vara väl avvägda satsningar där man bygger bort flaskhalsar som är trafikfarliga och miljöstörande, långsiktiga satsningar på järnvägar och annat.

Jag erinrade tidigare om att en del av oss har varit med ett tag i den trafikpolitiska debatten. När Monica Green tar till de väldiga brösttonerna får jag erinra om den tid då Björn Rosengren var ny som infrastrukturminister och hade ett oerhört paket på 380 miljarder kronor, sade man, under en tolvårsperiod. Retoriken var då att endast bristen på grävsopor och entreprenadmaskiner skulle kunna begränsa den enorma kraft det skulle kunna bli i infrastruktursatsningen med den socialdemokratiska regeringen.

Men Vägverket kom med sanningen, att man hela tiden lät underhållsberget växa. Det var hela tiden en massa flaskhalsar på de stora vägarna som inte blev bortbyggda. Socialdemokraternas sätt att hela tiden motsätta sig att via alternativ finansiering släppa in annat kapital för att klara angelägna satsningar gjorde inte saken bättre.

Jag tror, Monica, att vi kan ena oss om att vi har höga krav på den här regeringen, den ska leverera. Det är väl i valet 2010 som det finns anledning att sätta något slags slutbetyg. Jag tror att det är bra om vi alla hjälps åt, från ministern till riksdagsledamöter, att arbeta för att få fram ännu mer resurser till infrastrukturen. Det är inte så förtroendeskapande att som Socialdemokraterna efter tolv år i regeringen säga att vi nu har pengar. Det gäller att leverera när man väl sitter vid makten.

Anf. 28 Statsrådet ÅSA TORSTENSSON (c):

Fru talman! Jag ska vara otroligt tydlig. Jag och alliansen vill att människor ska komma i arbete. Vi vill att arbetslösheten ska minska. Därför satsar vi just på att få människor i arbete. Vi satsar på att företagen ska kunna utvecklas, på att skapa jobb och bra företagarklimat i alla delar av landet. Till detta hör naturligtvis också infrastruktur, för att skapa tillgänglighet för att möta den rörlighet som vi tidigare – vi behöver bara gå några år tillbaka – inte har sett.

Det är därför som jag har valt att göra en översyn av järnvägsplaner och vägplaner. Jag vill faktiskt se hur de ekonomiska planerna ser ut i förhållande till alla löften. Det arbetet pågår nu. Parallellt med detta pågår ett antal utredningar för att skapa ett nätverk och en transportlogistik i det här landet där vi kan skapa förutsättningar för att se till att där järnvägen fungerar bäst ska järnväg prioriteras, där flyget behövs ska flyget prioriteras och där vägar är den enda möjligheten till transporter ska de finnas. Då ser vi att det finns en eftersatthet på drift och underhåll som också Monica Green är ansvarig för men som Monica Green väldigt sällan pratar om.

Allt detta är naturligtvis delar i ett pussel för att skapa tillgänglighet – prioritering kopplat till hamnar, till järnväg och till vägar – och lyfta fram vägunderhåll och järnvägsunderhåll där det finns stora brister. Syftet är också att hitta både klimatpolitiskt rätta vägval som skapar en hållbarhet i våra transportssystem, ett system som täcker alla delar av landet så att vi kan skapa tillväxt och nya jobb och minska arbetslösheten.

Överläggningen var härmed avslutad.

5 § Svar på interpellation 2006/07:311 om minskat engagemang för unga arbetslösa

Anf. 29 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Luciano Astudillo har frågat mig vad jag avser att vidta för åtgärder för att se till att Ams engagemang för att minska ungas arbetslöshet inte minskar under 2007.

Inledningsvis vill jag framhålla att jag inte delar Luciano Astudillos uppfattning att Ams engagemang för att minska ungas arbetslöshet minskar under 2007.

Luciano Astudillo skriver att resultatet av Ams nya regleringsbrev är att Ams tvingas minska antalet mål för sin verksamhet. Det är en missuppfattning att regeringen tvingar Ams att minska antalet mål. Ams tar initiativ och fattar egna beslut om sina verksamhetsmål. Några tvång finns inte från regeringens sida. Regering och riksdag sätter de övergripande målen för arbetsmarknadspolitiken. Ams har sedan till uppgift att utforma egna operativa mål för verksamheten.

Luciano Astudillo skriver också att det är lite ironiskt att en regering som hävdar att den står för en arbetslinje slopar flera av de verktyg som behövs för att få bukt med ungdomsarbetslösheten. Regeringen har för avsikt att avveckla de särskilda ungdomsinsatserna, ungdomsgarantin och kommunalt ungdomsprogram. Den tidigare regeringen lät utvärdera ungdomsinsatserna, och resultaten talar sitt tydliga språk. Dessa insatser

Prot. 2006/07:95

20 april

*Svar på
interpellationer*

har bevisligen inte fungerat som medel för att bekämpa ungdomsarbetslösheten. Utvärderingen indikerar att ungdomars inträde på arbetsmarknaden i stället har fördröjts. Ineffektiva insatser måste avvecklas och kommer att ersättas av andra insatser.

Arbetsmarknadspolitiken kan samtidigt inte ensamt lösa alla problem på arbetsmarknaden utan måste ske i kombination med insatser inom andra politikområden.

Det måste bli enklare för ungdomar att komma in på arbetsmarknaden. Regeringen inför därför ett särskilt avdrag på arbetsgivaravgifterna för dem som är mellan 18 och 24 år från och med den 1 juli 2007.

Nystartsjobb infördes den 1 januari 2007, vilket innebär att arbetsgivarerna får en subvention motsvarande arbetsgivaravgifterna för personer som varit utanför arbetsmarknaden i mer än ett år. Ungdomar omfattas av nystartsjobben redan efter 6 månaders arbetslöshet. Vi har också infört ett jobbskatteavdrag. Syftet med avdraget är att göra det mer lönsamt att arbeta. En jobbgaranti för ungdomar under 25 år kommer också att införas under 2007.

Avslutningsvis vill jag bestämt framhålla att minskat engagemang för att minska ungas arbetslöshet inte gäller för vare sig regeringen eller de myndigheter som verkställer arbetsmarknadspolitiken.

Anf. 30 LUCIANO ASTUDILLO (s):

Fru talman! Tack, Littorin, för svaret. Det var ett riktigt dåligt svar, måste jag säga. Innan jag går igenom svaret kan jag säga att vi i går hade möjlighet att växla några ord i samband med frågestunden, och då hävdade Littorin att långtidsarbetslösheten bland ungdomar sjunker. Nu har Littorin chansen att korrigera sitt felsägande från i går. Den arbetslösheten ökar. Det är bara att gå in på Ams hemsida och kolla. Bara förra veckan ökade den med 590 arbetslösa ungdomar. Nu är vi uppe i 10 138 långtidsarbetslösa ungdomar i Sverige. Dag för dag, vecka för vecka slussas ungdomar ut i öppen arbetslöshet.

Jag tror inte att Littorin medvetet vill fara med osanning. Han måste prata med sina sakkunniga på departementet så att de förser honom med korrekta uppgifter.

Det är sant att arbetslösheten bland ungdomar minskar generellt, så är det. Konstigt vore det annars när vi är inne i den högkonjunktur som vi är. Ungdomar brukar ju gynnas av en högkonjunktur. Skulle ni missa det också vore det en katastrof.

Men låt oss hålla oss till de långtidsarbetslösa ungdomarna, ungdomar som inte bara behöver mer krav på sig utan oftast också rustas med stöd i form av arbetsmarknadsutbildningar, praktikplatser och olika former av anställningsstöd. Låt oss prata om dem.

Littorin hävdar att de kommunala ungdomsprogrammen och ungdomsgarantin har varit riktigt dåliga och usla. Ja, jag kommer inte att stå här och försvara alla de programmen. Men de är redan avvecklade sedan den 1 januari, medan era föreslagna åtgärder kommer först till sommaren och vid nästa årsskifte, vilket innebär att ni överger ungdomarna under lång period. Och vi vet utifrån all forskning som finns att det är en katastrof, inte minst för lågutbildade ungdomar som har varit arbetslösa länge. Är det inte så att era insatser kommer efter det att ni avvecklat de insatser som redan finns i dag? Svara på det!

Är det inte också så att Ams tagit bort målet att bekämpa långtidsarbetslösheten bland unga? Visst är det så, Littorin? Det är säkert så att Ams fortsätter att jobba med frågan, men när Ams ska minska sina resurser med 500 miljoner, vilket motsvarar 1 200 anställda på Ams under två år, är det klart att fokus riktas på att också klara det. Om man tar bort målet att motverka ungdomsarbetslösheten kommer fokus att förskjutas från den frågan.

Är det inte så att ni kraftigt drar ned på alla former av stöd när det gäller arbetsmarknadsutbildningar, arbetspraktik, möjligheten att åka till andra länder för att pröva på? Är det inte så att allt det här är borta? Och så pratar Littorin om sina magiska nystartsjobb! Men det är ju en spottstyver mot allt det andra som ni rycker undan för ungdomar. Littorin, håll er till sanningen!

Jag har fyra frågor: Har inte långtidsarbetslösheten bland unga ökat? Är det inte så att era insatser kommer senare, samtidigt som ni har plockat bort de insatser som redan fanns? Är det inte så att Ams tagit bort målet att motverka ungdomsarbetslösheten? Och är det inte så att ni rycker undan mattan för många av de unga som behöver stöden allra mest genom alla de neddragningar av stöden som ni har gjort?

Anf. 31 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Det är förvånande med vilken envishet Luciano Astudillo gång på gång lyfter fram sin egen politiks tillkortakommanden. Låt mig återigen, som jag gjort många gånger och som jag kommer att fortsätta att göra, påminna om det ansvar som Luciano Astudillos parti har för läget.

Ungdomsarbetslösheten bland unga näst intill fördubblades under förra mandatperioden. Vi är tvungna att städa upp efter en fullständigt havererad politik när det gäller arbetslösheten bland unga. Över 100 000 står utanför arbetsmarknaden. Lite ödmjukhet hos en person som nu har ansvar för att utveckla Socialdemokraternas nya arbetsmarknadspolitik tycker jag skulle kunna vara av nytta. Lite grann känns det som att man befinner sig i Star Trec – *Beam me up, Scotty!* Snart är det väl dags att Luciano "beamar" upp sig till en högre sfär för att få lite perspektiv på saker och ting.

Rubriken på interpellationen antyder att vi skulle ha ett minskat engagemang för unga arbetslösa. Det är precis tvärtom. Vi konstaterar att de 100 000 ungdomarna står utanför. Då måste vi göra någonting för att se till att vi, särskilt i en brinnande högkonjunktur, sänker trösklarna för unga att ta sig in på arbetsmarknaden.

Det vi konstaterar är att kommunal ungdomspraktik och ungdomsgaranti inte har visat sig fungera. Det finns väl dokumenterat, precis som Luciano Astudillo säger, att många av dessa åtgärder i stället har visat sig förlänga arbetslöshetstiden och påverka löneutvecklingen för ungdomar negativt. Det är naturligtvis oansvarigt att då fortsätta med den typen av politik.

I stället satsar vi 2,8 miljarder på en jobbgaranti för unga. Det handlar om att se till att hjälpa dem som just behöver det allra mest, de unga som står längst ifrån arbetsmarknaden, att få stöd, rådgivning, coachning och individuella handlingsplaner för att de lättare ska kunna ta sig tillbaka till arbetsmarknaden.

Även internationella erfarenheter visar, till exempel den IFAU-studie som kom under förra året, att ungdomar ofta är i behov av gedigna vägledningsinsatser, såväl i skolan som på arbetsförmedlingen, för att snabbare komma tillbaka. Och det finns väldigt många internationella och svenska forskningsstudier som tyder på att jobbsökaraktiviteter har positiva sysselsättnings effekter. Ja, vi tar till oss den typen av forskning. Vi försöker också ta till oss den typen av internationella erfarenheter som finns i till exempel Danmark av *new deal*, som det kallas för, sättet att med aktiva insatser ge långtidsarbetslösa ungdomar möjlighet att komma tillbaka in på arbetsmarknaden.

Låt mig också försöka svara på de frågor som Luciano Astudillo ställde.

Den totala ungdomsarbetslösheten minskar. Det är helt korrekt. Det sade också Luciano Astudillo, och det håller jag helt med om. Men det som är Luciano Astudillos utgångspunkt är att man när man är i ett Ams-program inte är arbetslös.

(LUCIANO ASTUDILLO (s): Det har jag inte sagt.)

Nej, men det är tolkningen av det du säger. Du får gärna svara på detta så småningom. Men det är min bestämda uppfattning att Amsprogram och liknande åtgärder inom ramen för en aktiv arbetsmarknadspolitik syftar till att hjälpa och bereda den enskilda arbetslöse möjlighet att snabbare komma tillbaka till arbetsmarknaden. Det är inte så att man kan nöja sig med att personer befinner sig i åtgärder. De ska ha ett riktigt jobb att gå till. Men den dimensionen missar Luciano Astudillo totalt.

Det är naturligtvis svårt att i statistiken läsa ut någonting annat än att den totala ungdomsarbetslösheten sjunker. Det ska vi glädjas åt. Men vi ska samtidigt göra ännu mycket mer för att den som är långtidsarbetslös snabbare ska komma tillbaka till arbetsmarknaden.

Våra insatser, för att svara på den andra frågan, försöker vi att göra på ett sådant sätt att den ena ersätter den andra i rimlig tid. Några kommuner har valt att avveckla sina kommunala program i förtid. Jag är hemskt ledsen för det, men det finns åtgärder som kommer och vi sätter till en stor pengapåse för detta.

De två ytterligare frågorna återkommer jag till i nästa inlägg.

Anf. 32 LUCIANO ASTUDILLO (s):

Fru talman! Om Littorin i sitt nästa inlägg sparar på valrörelseretoriken om de 100 000 arbetslösa ungdomarna, kanske han hinner svara på frågorna han får i kammaren. Mitt råd till Littorin är: Mindre valrörelseretorik och *hands on*, på problemen!

Socialdemokraterna förlorade valet på jobbpolitiken bland annat. Vi tar ödmjukt till oss det och ska därför förbättra verktygen. Men vi kommer inte att göra som ni, rycka undan stödet för de arbetslösa.

Låt oss syna er politik. Ni pratar om en jobbgaranti för unga. Om man läser vad som står i förslaget ser man att det bara handlar om ökade krav på jobbsökning och att ni ska sänka a-kassan för unga människor i en snabbare takt än för äldre. Det är det som finns i det konkreta förslag som ni lagt fram om jobbgaranti. Jobbgaranti – när man läser innehållet undrar man hur Littorin har mage att använda ordet garanti.

Det andra förslaget är sänkta sociala avgifter för unga, som införs den 1 juli i år. Littorin brukar ju hänvisa till forskning, och jag tycker också att man ska lyssna in och ta till sig forskning. SNS Valfärdsråd säger att detta är ett mycket trubbigt verktyg som framför allt inte hjälper de som står långt bort från arbetsmarknaden. Många som redan är i arbete och många företag som redan har anställda kommer att gynnas av sänkta avgifter. Detta är ett trubbigt verktyg som kostar mycket pengar. I stället, Littorin, skulle ni kunna använda samma pengar för att stötta de ungdomar som står längre bort från arbetsmarknaden. Det handlar om prioriteringar. Vi gör andra prioriteringar.

Politiken i stort är så uppenbar: Förmögenhetsskatten ska bort, men mindre stöd till arbetslösa, fastighetsskatten ska förändras så att de rikaste i norra Stockholm gynnas, ett fortsatt angrepp på de arbetslösa och andras inkomstrygghet. Det är tydliga prioriteringar.

Det är inte sant det som Littorin säger, att vi försöker gömma undan människor med statistiken – absolut inte. Det finns ett problem som jag försöker lyfta fram i interpellationen. Ungdomar brukar få jobb ganska lätt. Det är de som kommer först in, det säger forskningen. Men när man stannar utanför för länge och har varit långtidsarbetslös i tre månader behövs en extraputt, en extramatchning. Visar det sig att man dessutom har ofullständigt gymnasium och behöver rustas och stötts hjälper det inte att den arbetslöse, som kanske missat sin gymnasieskola, skickas till arbetsförmedlingen för att sitta av 30 timmar i veckan där, så som ni föreslår i er garanti. Nej, då behöver man rustas med utbildning. Då behöver man stöd i form av en yrkesutbildning.

Allt detta prioriterar ni bort. Det är den stora skillnaden. Visst är det viktigt att vara på unga tidigt för att de aktivt ska söka jobb. Men det är lika viktigt, Littorin, att vi rustar de ungdomar som behöver extra stöd. Och ja, Littorin, skolan har misslyckats till viss del. Vi tar ödmjukt på oss det också, så att du inte använder det i retoriken sedan.

Men låt oss hjälpas åt att tillsammans stötta de ungdomar som står längst bort från arbetsmarknaden – inte angripa dem.

Anf. 33 MONICA GREEN (s):

Fru talman! Finns det inga bekymmer med er politik, Sven Otto Littorin? Är det inte ett bekymmer att de ungdomar som är arbetslösa och som bara blir fler och fler just nu inte har någonstans att ta vägen? Ni har för närvarande lämnat dem vind för våg eftersom ni redan vid årsskiftet ryckte bort de åtgärder som pågick innan ni själva kom på att ni visst måste visst göra något åt dessa.

Något yrvaket vaknade ni upp i vårbudgeten och kom på att matchningen inte funkade. Det går inte automatiskt att människor som inte är utbildade till ett jobb som kanske finns 50–100 mil bort åker dit och tar jobbet. Nu har ni själva kommit på att ni måste se till att det matchas lite bättre eftersom det inte går automatiskt. Det är som att ni vaknar upp lite yrvaket och inser att den ekonomiska teori som ni har räknat med inte fungerar i praktiken och nu måste ni se till att det blir åtgärder så att ungdomar får möjligheter.

Men det är en lång tid häremellan. För en ungdom är det oerhört mycket som kan hända under den långa tiden, man hamnar fel och vän-

der på dygnet. Hamnar man snett i livet är det sedan svårare att ta sig tillbaka till ett ordning-och-reda-liv.

Ert svar brukar vara att ni sänker a-kassan. Blir de bara tillräckligt fattiga blir de tillräckligt alerta. Då kommer de att fara omkring och söka ännu fler jobb. Det brukar vara ert alternativ.

Ni har också en tanke om att om a-kassan sänks kommer det att finnas fler låglönejobb som blir attraktiva eftersom man tvingas att ta jobb med lägre ersättning. På det sättet vill ni få in en låglönessmarknad. Vi har tidigare haft en debatt där Sven Otto Littorin tog USA som exempel, och det beklagade jag då. Ni försöker att få in låglönejobb, och ni försöker att se till att hushållsnära tjänster ska vara ett alternativ, kanske för dessa ungdomar. Är det poolpojkar åt de högavlönade som de ska bli i stället? Är det alternativet?

Det är beklagligt att ni har dragit ned på komvux. Alla har inte studievana hem. Alla klarar inte av skolan i dag eftersom man kanske inte får den hjälp och stöttning som man behöver hemma. Där har samhället ett stort ansvar. Ni drar ned på komvux, ni drar ned på den så kallade 25:4-regeln och ni drar ned på arbetsmarknadsutbildningar eftersom ni tyckte att det var något fult. Ni säger föraktfullt att de som går där är i utanförskap, och det är så fult så att de måste bort. Det är bättre att de är öppet arbetslösa. Det är ert svar på detta.

Du har nyligen fått ett brev av Byggsoft i Skövde. Det känner jag till eftersom jag fick en kopia. Byggsoft i Skövde är ett företag som utbildar människor till bristyrken och som nu måste dra ned på sin verksamhet eftersom ni drar ned på dessa yrkesutbildningar, trots att de utbildningarna behövs så väl i dag. När det blir brist i dessa yrken blir det löneglidningar på arbetsmarknaden. Då kommer vi tyvärr att se en annan typ av ekonomi. Det kan också bli inflation i samhället om vi inte ser till att människor utbildas i dessa bristyrken.

Anf. 34 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Luciano Astudillo vill att jag ska använda mindre valrörelseretorik. Med all respekt, men ert totala misslyckande med en fördubblad ungdomsarbetslöshet gör att jag gärna använder samma typ av resonemang före valet, under valet och efter valet. Det är hederligt att göra på det sättet. Det man säger före ska också gälla efter.

Att sänkta arbetsgivaravgifter är ett trubbigt instrument kan jag naturligtvis hålla med om. Det kan vara på det sättet. Samtidigt är det så här, för att återgå till Monica Greens resonemang om låglönejobb, att jag säger nej, nej och nej av tre viktiga skäl.

För det första omfattas 94 procent av dem som har lön på svensk arbetsmarknad av kollektivavtal. Jag har flera gånger tidigare uttryckt att jag tycker att det är bra och viktigt, även av *den* skäl för att bromsa om det skulle finnas risk för den typen av utveckling i ekonomin, alldeles oavsett vem som skulle driva på en sådan utveckling.

För det andra: Den typen av låglönejobb som Monica Green talar om finns inte på svensk arbetsmarknad. Det ska vi vara glada för. Vi jobbar i stället med sänkta arbetsgivaravgifter, det vill säga sänkta kostnader för att anställa och inte sänkt lön eller för den delen försämrade arbetsrätt. Det är oerhört viktigt att understryka.

När det gäller Monica Greens slutliga diskussion om Byggsoft så kan jag inte kommentera enskilda upphandlingar som Ams ägnar sig åt. Men jag vill återigen påpeka att det i år är 90 000 platser i den aktiva arbetsmarknadspolitiken som Ams administrerar. Det är lika många som 2003 när vi hade ett betydligt kärvare konjunkturläge. Det är inte så att arbetsmarknadspolitiken har upphört. Det är inte så att vi på något sätt inte har möjligheter eller resurser till just den typ av utbildningsinsatser eller vad det nu kan vara som mina båda motdebattörer efterlyser. Men det är Ams som gör bedömningen och upphandlingen.

För att komma tillbaka till Luciano Astudillos diskussioner: Det har visat sig att den danska *flexicurity*-modellen i delar har varit mycket framgångsrik när det gäller att effektivt bekämpa ungdomsarbetslösheten. Det är kanske det som har varit den största framgången i det danska exemplet. Det som vi nu gör är nästan identiskt med detta, det vill säga ordentliga insatser för att på kort sikt förbättra matchningen och mer resurser till att göra en förbättrad insats för att hjälpa ungdomar som är långtidsarbetslösa tillbaka.

Jobbgarantin för unga är på 2,8 miljarder. Det är en rejäl slant för att hjälpa till. Inom ramen för den ligger ett krav på 30 timmars deltagande. Det är 30 timmars stöd, individuella handlingsplaner, coachning och jobbsökaraktiviteter. Men det finns naturligtvis också utrymme för en del av det som Luciano Astudillo efterlyser för den som behöver komplettera sin utbildning eller vad det nu kan vara.

När ni satt i regeringsställning glömde ni bort denna grupp. Ni gjorde i princip ingenting mer än att se på när ungdomsarbetslösheten näst intill fördubblades. Då är det klart att det är lätt att komma och säga att 2,8 miljarder är för lite eller att insatsen är felskruvad. Men kom igen, ni gjorde ju ingenting själva!

Monica Green frågade lite retoriskt om det är så att det inte finns några bekymmer med vår politik. Det kan det säkert finnas. Låt mig vara öppen med det. Det kan säkert finnas saker som måste ändras eller förbättras. Men vi har haft ett halvår på oss att städa upp efter tolv års misslyckande. Ni hade tolv år på er att stöka till det så att ungdomsarbetslösheten fördubblades. Jag är hemskt ledsen, men det tar nog lite tid att rätta till det.

Vi har 30 000 timmar kvar till nästa val. Jag kan lova kammaren att vi ska göra allt vi kan för att städa upp efter er misslyckade politik.

Anf. 35 LUCIANO ASTUDILLO (s):

Fru talman! Det var återigen mycket valrörelseretorik. Han hinner inte svara på frågorna.

Jag ska säga något kort om *flexicurity*. Littorin får gärna följa med mig till Malmö. Jag bor där så jag känner väl till den danska modellen. Jag kan visa honom den, för han har helt missförstått den.

En av grundpelarna i *flexicurity*-modellen är ju en aktiv arbetsmarknadspolitik som stöttar ungdomar, rustar ungdomar och ger dem möjlighet till yrkesutbildning. Dessutom har Littorin och den borgerliga regeringen helt havererat möjligheterna till *flexicurity*-modell när man förstört a-kassan på det sätt man har gjort. Det om det!

Låt oss övergå till det här med prioriteringar. Politik handlar om prioriteringar. Det handlar om förändrad förmögenhetsskatt kontra att inte stödja dem som behöver hjälp. Det handlar om förändrad fastighetsskatt, som gynnar de rikaste i norra Stockholm, kontra att fortsätta försämra akassan.

Så är det också inom arbetsmarknadspolitiken. Det är ju så att när ni sänker de sociala avgifterna för ungdomar så kommer det att gå till företag som i dag redan har anställt ungdomar. I stället säger vi om de här 7 miljarderna – det är rätt mycket pengar jämfört med de 2,8 miljarder som ni satsar på den så kallade jobbgarantin för ungdomar: Använd dem för att stötta alla de ungdomar som misslyckats med gymnasiet, som kanske har ofullständiga betyg och som behöver stöd och behöver rustas och hjälpas. De behöver det. Det spelar ingen roll att du har dem 30, 40, 50 eller 60 timmar på arbetsförmedlingarna, Littorin. De behöver hjälp med att förkovra sig. Det är där ni har fullständigt misslyckats redan nu.

Ja, det är sant – jag kan vara ödmjuk: Vi tar på oss en del av de problem som finns, men ni förvärrar dem. Ni sviker människor genom att ta bort målet att motverka långtidsarbetslösheten och genom att rycka undan stödet för många av ungdomarna. Det är det vi ser nu: Långtidsarbetslösheten bland unga, Littorin, stiger. Du tar rekord i det.

Anf. 36 MONICA GREEN (s):

Fru talman! Det verkar bekymmerslöst i Littorins värld, men det finns ju en praktisk verklighet ute i landet också. Det är ju det ni har upptäckt, nu när ni något yrvaket börjar se det och lägger förslag i er vårbudget: Oj då, det går visst inte så bra med den här matchningen, så vi måste hjälpa till med det.

Sven Otto Littorin! Du påstår att ni inte jobbar för att det ska bli en låglönemarknad. Ja, men vi kan ta ett räkneexempel. Vi säger att en person har tjänat 20 000 i månaden. Det är visserligen högt för att vara en ungdom, men vi kan ta det som räkneexempel. Om den personen blir arbetslös ska han eller hon med er politik få 13 000 i månaden, och sedan tvingas man ta ett jobb för 10 procent lägre lön. Det blir ungefär 11 000. På väldigt snabb tid har man då halverat sin lön. Det är de lönenivåerna som man sedan hamnar på.

Om ni sedan ska genomföra era jobb med hushållsnära tjänster är det ju på de lönenivåerna man hamnar. De här ungdomarna ska då ägna sig åt hushållstjänster och vara poolstädare och sådana saker. Jag tycker att det är en låglönemarknad som ni försöker skapa nu. Det är en lite amerikansk modell. Jag vet att Littorin också har tittat på den modellen. Jag tycker att det är beklagligt att vi ska behöva få den utvecklingen i Sverige.

Vi vill ha bra utbildning för alla, inte bara några, i Sverige. Vi vill ge alla chansen och inte försämra möjligheterna att få en chans senare i livet om man inte har lyckats med sin grundskola, till exempel de som inte har studievana hem. Vi vill ha med alla i det här. Det är jobb som kräver hög utbildning, väl avlönade jobb, som vi ska ha i det här landet.

Anf. 37 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Luciano Astudillo och jag skulle kunna ha en intressant diskussion om *flexicurity*-modellen. Jag tror att den diskussionen så små-

ningom kommer att bli väldigt stor. Den finns ju runt omkring i Europa. Jag tycker att det är en väldigt intressant diskussion. Lite översiktsmässigt får man intrycket av att det är en kombination av svag arbetsrätt och höga ersättningsnivåer. Jag tycker båda är fel.

Samtidigt ska man komma ihåg att det som hänt i Danmark är att man har haft den här svaga arbetsrättssituationen under både högkonjunktur och lågkonjunktur, alltså både när man har haft många jobb och när man har haft få jobb. De höga ersättningsnivåerna sänktes ju och skärptes kraftfullt under den här processens gång, även om de fortsatt är högre än dem vi har i Sverige. Framgången har just legat i *new deal* för ungdomar, där man har jobbat aktivt med just matchning i kombination med aktiva insatser, precis det som våra 2,8 miljarder ger utrymme för i jobbgarantin för unga.

Det är naturligtvis en oerhört viktig del att se till att nu städa upp efter det misslyckande som ni har lämnat efter er. Det enda vi kan veta med säkerhet är, som Gunnar Hökmark brukar säga: Om man gör som man har gjort så kommer det att gå som det har gått.

Därför är er politik underkänd i denna del.

Sedan fabulerar och hotar Monica Green arbetslösa med att man ska få 11 000 i månaden. Men snälla någon: Den typen av jobb finns inte på svensk arbetsmarknad! Det ska vi vara glada och tacksamma för, och vi tackar för det.

Vi vill ge alla chansen, säger Monica Green. Ja, det verkar som om det var utgångspunkten för den politik vi såg Socialdemokraterna driva. Alla skulle få chansen att leva på a-kassa. *I'm sorry* – vi vill se till att folk får arbete att gå till, och den politiken ska vi jobba hårt med under de här fyra åren.

Överläggningen var härmed avslutad.

6 § Svar på interpellation 2006/07:433 om klassmorfar

Anf. 38 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Anneli Särnblad har ställt ett antal frågor till mig med anledning av att möjligheterna minskar att med arbetsmarknadspolitiskt stöd anställa så kallade klassmorfäder och klassmormödrar inom skolan. Anneli Särnblad lyfter i sin interpellation särskilt fram att såväl skolan som de äldre arbetslösa drabbas i sammanhanget.

Jag vill inledningsvis säga att jag redan i februari i år i allt väsentligt besvarade Anneli Särnblads frågor – då i form av ett svar på en skriftlig fråga (2006/07:660).

Som jag framhöll i frågesvaret är det Arbetsmarknadsverket som ansvarar för att löpande göra nödvändiga prioriteringar i den arbetsmarknadspolitiska verksamheten på lokal och regional nivå. Regeringen har ett övergripande ansvar. För de neddragningar av antalet programplatser och olika arbetsmarknadspolitiska stödformer som nu genomförs, finns det goda skäl.

Arbetsförmedlingen måste återföras till sitt kärnuppdrag: att matcha lediga jobb och arbetssökande. Förmedlingen har de senaste åren fått

Prot. 2006/07:95
20 april

Svar på
interpellationer

lägga ned alltför mycket tid och resurser på att administrera en växande flora av arbetsmarknadspolitiska program och insatser.

En mer fokuserad arbetsmarknadspolitik innebär inte att de som står längst från arbetsmarknaden glöms bort, snarare tvärtom. Ingen kan ta miste på regeringens beslutsamhet att komma till rätta med den höga arbetslöshet och det stora utanförskap som den tidigare socialdemokratiska regeringen stod så handfallen inför. Det är bland annat just för att skapa utrymme för effektiva insatser med sikte på riktiga jobb för dem som står längst från arbetsmarknaden som en ny kurs för politiken nu pekas ut.

Den 1 januari 2007 infördes nystartsjobben, som innebär nya möjligheter på arbetsmarknaden för bland annat äldre långtidsarbetslösa. Utfallet har så här långt mer än väl motsvarat förväntningarna. Över 5 000 nystartsjobb har kommit till. Av dem som fått nystartsjobb är närmare 800 över 55 år.

Regeringen har vidare överlämnat en proposition till riksdagen om införande av en jobb- och utvecklingsgaranti för långtidsarbetslösa från och med den 1 juli 2007. Inom ramen för jobb- och utvecklingsgarantin bör visst utrymme finnas för insatser med den aktuella inriktningen.

Generellt för arbetsförmedlingens arbete gäller framöver att den enskilde arbetssökande kommer att få ett mer aktivt och individuellt anpassat stöd i form av en personlig coach. Detta är något som har särskild betydelse för den som har svårt att etablera sig på arbetsmarknaden, som saknar egna nätverk och vars självförtroende kanske brister.

Jag vill i sammanhanget understryka att det under 2007, trots neddragningar, kommer att finnas utrymme för 90 000 personer i arbetsmarknadspolitiska program. Det är nästan lika många som under 2003, och då är ändå konjunkturläget nu väsentligt bättre med en stark efterfrågan på arbetskraft.

Anneli Särnblad framhåller i sin interpellation att frågan om de minskade möjligheterna att anställa äldre som morföräldrar i skolan är en ren arbetsmarknadsfråga. Samtidigt undrar hon vad jag som arbetsmarknadsminister tänker göra för att kompensera skolan resursmässigt. Detta går inte ihop. Frågan om skolans kvalitet och resurser är högt prioriterad av regeringen. Den är emellertid något som primärt ska hanteras inom ramen för regeringens skolpolitik.

Avslutningsvis gick den nya regeringen till val på ett brett politiskt program för nya jobb. Detta program omfattar allt från skattesänkningar på arbete över regelförenklingar för företag till en omläggning av arbetsmarknadspolitiken. Neddragningarna av antalet program och programplatser måste ses i detta perspektiv. Enskilda arbetsmarknadspolitiska insatser kan aldrig skapa den dynamik på arbetsmarknaden som är nödvändig för att skapa ekonomisk tillväxt och ge många möjligheter till riktiga jobb. För det behövs det en samlad politik som tar sikte på de grundläggande förutsättningarna för utbud och efterfrågan och ger människor förutsättningar att växa och ta makten över sina egna liv. Det är en sådan politik som alliansregeringen står för.

För några månader sedan fick jag ett samtal från Borlänge. Förtvivlade föräldrar, klassmorfäder, klassmormödrar och anställda i skolan berättade hur positivt det blivit med klassmormor och klassmorfar i skolans värld. Det gällde både barnen och de 60-plussare som tidigare gått arbetslösa och nu fick känna att de var en del av samhället och gjorde någonting mycket viktigt.

Barn- och ungdomspsykiatri i Dalarna har sett stora förändringar i antalet som söker sig dit. I ett radioprogram berättade man att klassmormor och klassfarfar hade haft viss effekt genom att barnen hade någon att tala med på rasten och att fler vuxna fanns till hands. Vi minns alla när vi själva gick i skolan att det inte alltid var läraren man ville gå och språka med. Det har visat sig att många barn och unga i stället går till klassmorfar eller klassmormor.

Barnen i Borlänge har fått en lösning, åtminstone för ett tag, eftersom kommunen nu tar det ansvar som regeringen borde ta när det gäller arbetsmarknadspolitiken. Unga har engagerat sig genom att ordna demonstrationer för att få ha kvar klassmorfar och klassmormor i skolan.

Littorin säger i sitt svar att de frågor jag ställt är lite konstiga. Men politiken, Littorin, gäller ju helheten, och nu gör regeringen förändringar i utjämnningssystemet och sänker skatterna. Luciano och andra har lyft fram många frågor om de försämringar som den nya regeringen gör. Det var därför jag frågade ministern. Regeringen lämnar arbetsmarknadspolitiken och försöker skjuta över problemen på kommunerna i stället.

Vissa kommuner i vårt land kommer att få det tufft om det blir som regeringen aviserat vad gäller utjämnningssystemet. Då kommer inte hela Sverige att leva. Då blir frågan hur vissa kommuner ska lösa de arbetsmarknadspolitiska åtgärderna. Det är en märklig politik att en som är 60-plus och arbetslös inte får göra saker som känns meningsfulla. Det är dessutom en stor resurs i skolans värld som resulterar i att barn och unga mår bättre.

En partivän till Littorin sade i talarstolen i veckan, beträffande accessjobben inom kulturpolitiken som regeringen vill återinföra, att nu när det är en moderatledd regering – eller allians, som de flesta säger i talarstolen – är det fråga om riktiga jobb. Men när Socialdemokraterna införde accessjobben var det alltså inte fråga om riktiga jobb.

Nej, Littorin, det gäller att vistas i de olika verkligheterna och ta del av kommunernas situation. Jag vet att många tittar på tv-sändningen från denna debatt och oroar sig över att klassmorfar och klassmormor ska försvinna. Jag tycker därför att Littorin har ett stort ansvar i dag. Alla som tittar och lyssnar, som brinner för just den här frågan, undrar hur det är tänkt. Är det kommunerna som ska ta huvudansvaret? Är det inte bättre att få känna sig meningsfull och få göra någonting som innebär att barn och unga får tillgång till fler vuxna i skolan? Är det inte bättre att ha den meningsfullheten än att vara arbetslös?

Anf. 40 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Låt mig först säga att jag delar Anneli Särnblads grundinställning att det är väldigt positivt med klassmorföräldrar, med äldre som deltar och är nära ungarna i skolan. Som småbarnsförälder märker jag själv att det är oerhört positivt. Dessutom, det har jag berättat tidigare, är min egen svåger klassmorfar i Flen, och man kan höra både på honom och på barnen runt omkring hur positivt det är. Jag känner alltså inte tveksamhet över värdet av innehållet i den uppgiften.

Min utgångspunkt är möjligen att allt inte alltid behöver vara arbetsmarknadspolitik. Jag vill att arbetsmarknadspolitiken ska fokusera på sin kärnverksamhet, och det måste vara att förmedla arbete, att se till att bryta utanförskapet, att minska arbetslösheten och hjälpa dem som verkligen behöver vår hjälp, de som står längst ifrån när det gäller att ta sig in på arbetsmarknaden.

Min grundinställning är naturligtvis att även den som är över 60 har en plats på den reguljära arbetsmarknaden, och borde ha en större plats. Jag har tidigare drivit företag. Som mest var vi åtta personer, och det man med säkerhet vet är att en arbetsplats som kännetecknas av att många ser likadana ut är en oerhört trist arbetsplats. Den kännetecknas dessutom av sämre lönsamhet än om man har en blandad struktur på arbetsplatsen. Det behövs unga, gamla, män, kvinnor, folk med invandrabakgrund. Det behövs alla typer av erfarenheter för att få en bra arbetsplats. Därför vägrar jag att utgå från att äldre, bara för att de råkar vara över 60, inte ska ha möjlighet att kunna delta.

Man kan väl sluta sig till att jag i grunden tycker att den ideella sektorn och kommunerna tillsammans borde kunna jobba mer för att få in äldre i olika delar av den kommunala verksamheten; det handlar bland annat om den typ av klassmorföräldrar som Anneli Särnblad tar upp i sin interpellation. Det skulle för den delen också kunna ske inom ramen för vården.

Ska vi göra det genom plusjobb? Ska vi göra det genom den arbetsmarknadspolitiska budgeten? Där är mitt svar i huvudsak nej. Det ska dock inte uteslutas. Vi har trots allt en del möjligheter till det, men det kan inte vara arbetsmarknadspolitikens kärnuppgift. Arbetsmarknadspolitikens kärnuppgift måste vara att förmedla arbete.

Anf. 41 ANNELI SÄRNBLAD (s):

Fru talman! Ministern sade i sitt senaste inlägg att kommunerna ska ta över ansvaret för arbetsmarknadspolitiken. Jag hoppas att många hörde det. Det var väldigt tydligt.

När det gäller försämringar, med tanke på den tidigare debatten, och om vi ska se en helhet på det arbetsmarknadspolitiska området vill jag säga att de försämringar som gjorts när man dragit ned på de arbetsmarknadspolitiska åtgärderna är förödande för många människor. Vem ska göra förändringarna i vårt samhälle? Jag har träffat många företagare, och även de är oroade; de frågar sig om det finns pengar till kompetensutveckling och så vidare.

För att återgå till frågan om klassmorfar och klassmormor anser jag att det är arbetsmarknadspolitiken som har ansvaret för dem som står utanför. Därför vill jag fråga Sven Otto Littorin: Är det inte bättre för dem som i dag är 60-plus och inte får ett jobb att de får känna sig me-

ningsfulla genom att vara ute i skolorna? Är det inte arbetsmarknadspolitikens ansvar att människor får känna att de har ett värde och att de, om de inte får ett jobb, ändå får göra något som bidrar till samhället, såsom att vara tillsammans med barnen och ungdomarna?

Jag tänker på de samtal jag får om den här frågan och den oro och ledsamhet som många känner för att inte kommunerna i framtiden ska ha ekonomi till att kunna göra denna positiva insats. Om det är så, med tanke på den politik som nu förs, att utjämningssystemet förändras kommer vissa kommuner i Sverige att få det mycket svårt. Alla kommuner kommer inte att kunna leva. Då blir det, ministern, svårt för en del. Om utjämningssystemet förändras så att tillväxtkommunerna inte får bidra till att hjälpa dem som inte har lika stor tillväxt kommer inte alla barn och unga att få samma möjligheter. Det är väl ändå riksdagens ansvar att se till att alla i Sverige, oavsett var i landet man bor, ska ges samma förutsättningar och ha samma möjligheter.

Anf. 42 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Anneli Särnblad inbjuder till en diskussion om det kommunala utjämningssystemet. Jag ska dock försöka hålla mig från det, för jag är verkligen ingen expert på det ämnet.

Anneli Särnblad säger också att vi kraftfullt dragit ned på antalet programplatser och att det är förödande. Vi ligger på 90 000 platser i år. Det är ungefär lika mycket som 2003. Då hette statsministern Göran Persson. Att beskriva detta som en katastrof tycker jag är att ta i. Dessutom har vi ett betydligt bättre arbetsmarknadsläge nu än vi hade 2003. Man ska nog inte överdriva det.

Om vi börjar med utgångspunkten i Anneli Särnblads resonemang, alltså klassmorföräldrarnas viktiga bidrag till skolan, så är den god. Tyvärr landar hon i en annan diskussion, nämligen att det alltid är Ams som ska fixa till eller betala det hela. Jag tycker att man måste skilja på om utgångspunkten är den enskilde plusjobbaren, som är klassmorfar eller klassmormor, eller om utgångspunkten är att lösa ett behov i skolan. Om utgångspunkten är att lösa ett behov i skolan är det lite grann en annan dimension, en annan diskussion.

Jag kan hålla med om att det är bra med äldre i skolan, med människor som inte är anställda där, som deltar i undervisningen. Det kan gälla allt från klassmorföräldrar till att vi vanliga föräldrar tillbringar mer tid i skolan. Och det är, trots allt, skolans och därmed också kommunernas ansvar. Jag vill påpeka att nio av tio kommuner just nu går med vinst. Ett ansvar som vi dessutom delar med de ideella organisationerna, vilka de nu kan vara, är att vara mer synliga och mer närvarande i skolan.

Utgångspunkten kan också vara att det är en arbetsmarknadspolitisk fråga. Det är inte okänt för Anneli Särnblad eller kammaren att vi inte är positiva till plusjobben. Vi vill i stället se till att vi får reguljär sysselsättning, också för personer över 60 år som har varit borta länge. Nystartsjobben är ett sätt att underlätta detta och hjälpa till så att så sker. De är som vilka jobb som helst på arbetsmarknaden, men man slipper arbetsgi-varavgifterna för samma period. Om man är över 55 år blir det till och med dubbelt. Det är också ett sätt att se till att man omfattas av en arbetsgemenskap och precis alla de andra saker som Anneli Särnblad pekar

Prot. 2006/07:95
20 april

*Svar på
interpellationer*

på och som jag delar uppfattningen om. Det är alltid bättre att vara en del av en arbetsgemenskap än att stå vid sidan av.

Anf. 43 ANNELI SÄRNBLOD (s):

Fru talman! Tack så mycket, ministern! Jag tänkte återigen hänvisa till vad din kollega sade i talarstolen. Accessjobben på kulturområdet, som även den nya regeringen står bakom, är riktiga plusjobb. När Socialdemokraterna styrde var det inte riktiga jobb. Jag får väl hoppas att ministern tar till sig det uppror som sker i landet med anledning av det som jag i dag har belyst rörande klassmorfäder och klassmormödrar.

Det kan hända att Littorin en dag säger: Det här med plusjobben i skolan är väldigt bra, för nu är det den moderatledda regeringen som styr. Då är det en helt annan sak.

Jag tycker i alla fall att dessa frågor är otroligt viktiga. Vi står lite olika ideologiskt, jag och Littorin, och har lite olika framtidsvisioner för hur man skulle kunna lösa problematiken. Jag tycker inte att de som står utanför ska få det tuffare, utan de ska kunna känna sig delaktiga och komma vidare i livet. Vi får återkomma någon gång till företagsamheten, ministern. Det ser förtvivlat ut. Det finns inga kompetensutbildningar längre.

Jag har någonting från Borlänge till dig. Barnen i skolan i Borlänge genomförde väldiga demonstrationer om just bevarandet av klassmorfäderna och klassmormödrarna. De har engagerat sig mycket. Även Borlänges befolkning har gjort det. Man var för ett litet tag sedan nere och hälsade på Socialdemokraterna på Dalabänken. Jag lovade att i denna debatt överlämna en sak till ministern. Jag överlämnar till dig namnunderskrifter från Borlänge om att rädda klassmorfär.

(Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m): Tack, snälla du!)

Vi får väl se. Om ett tag kanske Littorin står här i stolen och säger: Det här med klassmorfär och klassmormor är väldigt viktigt. Det är klart att vi ska satsa på plusjobb. Precis som vi har ändrat oss i kultursektorn med accessjobben kommer alliansen och den moderatledda regeringen att ändra sig här och se till att klassmorfäderna och klassmormödrarna får vara kvar i skolan.

Anf. 44 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Tack för detta, Anneli Särnblad! Jag hoppas att de som sitter och tittar på ändå känner att det finns en enighet oss emellan när det gäller vikten av äldres engagemang i skolan. För det gör det. Det är viktigt att hitta vägar in och att man som förälder kan känna den trygghet det innebär att veta att barnen har andra vuxna i skolan, som har tid för dem. Det tycker jag är oerhört viktigt.

Det som möjligen skiljer oss åt är frågan om hur detta ska bekostas. Det är ju det det handlar om. Min utgångspunkt är återigen att arbetsmarknadspolitikerna måste fokuseras på det som är kärnuppgiften: att förmedla arbete och förbereda dem som har stått långt från arbetsmarknaden för reguljär sysselsättning.

Anneli Särnblad säger att utbildningarna i princip har upphört. Det finns 90 000 platser inom ramen för Ams för att göra den typ av insatser som Anneli Särnblad efterlyser i andra delar av arbetsmarknadspolitiken. Det är ungefär lika mycket som det var 2003, när det var ett helt annat arbetsmarknadspolitiskt läge. Det är att tänja lite på sanningen att säga att det inte finns någon arbetsmarknadspolitisk utbildning.

Jag skulle välkomna om de ideella föreningarna och organisationerna i landet, gärna tillsammans med kommunerna, kunde sätta sig ned och fundera på hur man kan öka, förbättra och fortsätta ett gott samarbete mellan skolan och den värld som finns utanför, inte minst för att ha möjlighet att behålla äldres delaktighet och klassmorföräldrarna. Jag tycker personligen som förälder att det skulle kännas välmotiverat. Jag tycker dock inte att arbetsmarknadspolitiken ska lösa alla problem här i världen.

Överläggningen var härmed avslutad.

Prot. 2006/07:95
20 april

Svar på
interpellationer

7 § Svar på interpellation 2006/07:435 om föräldraledighet och lägre a-kassa

Anf. 45 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Jasenko Omanovic har frågat mig vad jag har vidtagit för åtgärder för att analysera effekterna av den ändrade beräkningen av inkomst och arbetstid i arbetslöshetsförsäkringen och vilka åtgärder jag avser att vidta för att förhindra att de nya reglerna blir en fälla för föräldrar såväl ur ett ekonomiskt perspektiv som ur ett jämställdhetsperspektiv och ett arbetsmarknadsperspektiv.

Precis som Jasenko Omanovic påtalat infördes ett nytt beräkningssätt av normalarbetstiden den 1 januari 2007. Motivet för detta var bland annat att stärka arbetslöshetsförsäkringens roll som omställningsförsäkring men även att den sökandes stadigvarande inkomst som han eller hon tidigare uppburit under ramtiden ska återspeglas i nivån på den ersättning som lämnas.

Rent allmänt innebär den nya beräkningsgrunden att normalarbetstiden numera beräknas på tolv månader i stället för på sex månader som tidigare var huvudregeln.

Det nya beräkningssättet behöver inte medföra att en sökande som före arbetslösheten varit borta från arbetet enstaka dagar till följd av vård av sjuka barn får en lägre ersättning än vad som skulle ha lämnats enligt den tidigare beräkningsregeln. Det kan snarare medföra att frånvaron inte får samma effekt på den ersättning som lämnas. Det har sin förklaring i att beräkningen av normalarbetstiden numera sker på tolv månader i stället för de tidigare sex månaderna.

För de familjer som har barn som drabbas av en längre tids sjukdom eller för den som före sin arbetslöshet varit föräldraledig under en längre period är reglerna om överhoppningsbar tid fortfarande oförändrade med undantag för att det skett en förändring vad det gäller längden på den tid som kan undantas ramtidsberäkningen.

Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringen, IAF, har i sitt regleringsbrev för budgetåret 2007 fått i uppdrag att analysera hur förändringarna

med anledning av propositionen *En arbetslöshetsförsäkring för arbete* (prop. 2006/07:15) påverkat arbetslöshetsförsäkringen.

Mot bakgrund av ovanstående anser jag att det för närvarande inte finns något behov av att vidta några ytterligare åtgärder i aktuella hänseenden.

Anf. 46 JASENKO OMANOVIC (s):

Fru talman! Jag tackar ministern för svaret.

Jag måste börja med att berätta vilken bild svaret väckte hos mig när jag läste fjärde stycket, som börjar med "Det nya beräkningssättet". Det gäller föräldraledigheten. Den bild som jag fick var från en tecknad film om Lejonkungen och hans kompisar, som brukar säga "hakuna matata" – inga bekymmer. De vägrar att se problemen.

Regeringen har genomfört våldsamma förändringar i arbetslöshetsförsäkringen, dels genom att sänka ersättningsnivåerna, dels genom att införa hårdare villkor för att över huvud taget få ersättningen, men även, som i det här fallet, genom att ändra beräkningsgrunden för a-kassan. Man säger att det nya beräkningssättet inte behöver medföra att det blir lägre ersättning om man har varit hemma för vård av barn.

Men i verkligheten är det så att borttagningen av en hjälpregel vid årsskiftet medför att all obetald frånvaro direkt påverkar beräkningen av normal arbetstid, dagförtjänst och dagpenning. Man räknar bara på den faktiska arbetade tiden. Om man är hemma för att vårda barn arbetar man inte. Det ingår inte i den faktiska arbetade tiden.

Fru talman! Jag vill ta ett exempel. Karin har 18 000 i lön och har två barn, tre och fem år, som går på dagis. Hennes inkomst är alltså 18 000. Hon är föräldraledig 16 timmar i månaden för att kunna kombinera mammarollen och arbetet. Hennes barn blir ibland sjuka. De har ont i magen, de är förkylda. Karin är hemma för vård av barn 24 timmar i månaden. Enligt den gamla modellen får Karin 16 650 kronor, enligt den nya modellen 13 950 kronor. Om Karin blir uppsagd får hon en dagpenning på 80 procent, enligt den gamla modellen 606 kronor, enligt den nya modellen 508 kronor.

Då är det så att efter 200 dagar sänker regeringen Karins nivå till 70 procent. Då blir det 444 kronor jämfört med de 606 kronorna. Det innebär att Karin går miste om minst 25 000 kronor om året – minst. För vad då? För att hon har vårdat sina barn hemma. Det tycker jag inte är någon familjepolitik som man kan vara stolt över. Det är snarare en förlamad familjepolitik än en familjepolitik som man kan vara stolt över. Vad säger ministern om det här?

Anf. 47 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Det nya sättet att beräkna normalarbetstiden behöver inte medföra att sökanden får det sämre, som i exemplet med Karin som Jasenko Omanovic tar upp. Utgångspunkten i varje enskilt ärende är ju beroende av ett antal faktorer, som antalet timmar med frånvaro under en viss kalendermånad, mängden arbetade timmar under den månad då sökanden har varit frånvarande och hur frånvaron är förlagd under ramtiden.

Vi anser att beräkningen av normalarbetstiden ska göras på den genomsnittliga arbetstiden under ramperioden. Tanken är alltså att den sta-

digvarande inkomst man uppburit innan arbetslösheten ska återspeglas i nivån på den ersättning som lämnas. Det innebär att den som arbetat i liten omfattning under ramtiden får en lägre ersättning oavsett vad orsaken är. Å andra sidan har man tolv månader på sig att uppfylla villkoren. Den hjälpregel som Jasenko Omanovic hänvisar till är ju en föreskrift från IAF, så den väljer jag att avstå från att kommentera.

Mitt svar till Karin i det här fiktiva exemplet är naturligtvis, och nu kommer ni att le lite grann, för jag har sagt det förut, att man ska ha ett jobb att gå till. Det är naturligtvis syftet med hela politiken att hjälpa till med detta. Det är därför vi till exempel satsar 9,8 miljarder på en jobb- och utvecklingsgaranti för den som har varit arbetslös länge, för att underlätta återinträdet på arbetsmarknaden.

Anf. 48 JASENKO OMANOVIC (s):

Fru talman! Karin får alltså gå till jobbet och treårige Mattias får ta hand om sig själv hemma. Det är det som blir svaret. Fru talman, jag blir verkligen upprörd av det svaret, att säga till Karin att hon ska gå och jobba. Du ska inte ta hand om ditt sjuka barn, utan du ska gå till jobbet och jobba. Någon gräns tycker jag måste finnas, något mänskligt sätt att se på familjepolitiken måste vi ändå ha. I det här fallet, som riksdagens utredningstjänst har skrivit om, får Karin sänkt inkomst på grund av att hon har varit hemma och vårdat sitt barn. Och det svar ministern ger är: Gå till jobbet. Karin med sina 18 000 i månaden har inte råd att anlita någon som ska passa hennes barn medan barnet är sjukt och hon ska jobba.

Det är faktiskt en rättighet att vara hemma med vård av barn och då undrar jag över detta. De här nya reglerna blir helt omöjliga att förutse. Det krävs detaljkunskap hos småbarnsföräldrarna för att de ska kunna förstå hur de påverkas när de är hemma med sina sjuka barn. Hur påverkas deras framtid då om de blir uppsagda? Det är detta det handlar om. Och det går inte att förutse på vilken nivå man kommer att hamna på grund av hur många dagar man har varit borta för att vårda sitt sjuka barn.

Det här motverkar kraftigt familjepolitiken. Det här är något som omedelbart måste ändras. Man ska inte vänta på att någon utreder det. Det är något som drabbar föräldrar, som drabbar familjepolitiken. Det vi har sett hittills av familjepolitiken och alliansen är att ett antal ministrar sitter i tv-soffor och skriver på debattsidor och tänker högt. Det finns inga konkreta förslag förutom att man demonterar den familjepolitik som vi socialdemokrater hade. Man demonterar den kraftigt med sådana här förslag. Om man kan bli uppsagd ska man inte ens våga vårda sitt eget barn hemma för sjukdom för att arbetsmarknadsministern säger: Du ska gå till jobbet. Det är mycket upprörande, fru talman!

Anf. 49 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Då tror jag Jasenko Omanovic missförstod mig. Det är klart att för den som har varit borta från arbete under en längre period med anledning av vård av sjuka barn eller föräldraledighet är reglerna om överhoppningsbar tid oförändrade med undantag för att ramtiden är lite kortare. Men den är fortfarande ganska lång. Det gör att det finns en

Prot. 2006/07:95
20 april

Svar på
interpellationer

möjlighet att se till att lösa just den här typen av problem, som med Karin i det här exemplet. Man har nu tolv månader på sig att uppfylla villkoren.

Jag menar alltså att det, inom det regelverk som finns, finns en möjlighet att lösa det exempel som Jasenko Omanovic lyfte fram på ett sådant sätt att Karin inte ska bli drabbad på det sätt som Jasenko Omanovic antyder.

Anf. 50 JASENKO OMANOVIC (s):

Fru talman! En gång till: Inga bekymmer alltså, trots alla som pekar på det här. Arbetslöshetskassornas samordningsorganisation pekar på det här. Riksdagens utredningstjänst pekar på det här. Det är inga bekymmer för ministern att alla pekar på den här problematiken. Man vägrar som sagt att se att det här är ett bekymmer. Det är ett bekymmer för småbarnsföräldrar. Det kommer att slå sönder den familjepolitik som vi har byggt upp. Det här är en allians som är förlamad på familjepolitikens område, helt och hållet förlamad. Det är bara enstaka utspel i tv-soffor som man kan räkna med att alliansen kommer med. Nu har man haft både hösten och vårpropositionen på sig, och det enda man har gjort är att man har demonterat den familjepolitik som har varit. Det är inga framsteg utan bara steg bakåt – långt bakåt i tiden.

Jag funderar på om vi någon gång under de här fyra åren kommer att uppleva några framsteg i familjepolitiken. Eller blir det fyra år av tv-debatter med högt tänkande från ministrarna och allianspartierna? Under den tiden kommer många föräldrar att bli drabbade av den politik som alliansen för. Man ska inte ens kunna vårda sitt barn utan att det blir konsekvenser.

Anf. 51 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Återigen: Inga förändrade regler om den överhoppningsbara tiden. Det är det första. För det andra: Nu är det tolv månader för att uppfylla ramvillkoren. För det tredje: IAF, Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringen, kommer under det här året att analysera konsekvenserna och rapportera till oss. Skulle det visa sig att det finns utrymme för förändringar eller förbättringar ska jag naturligtvis ha ett öppet sinne för detta.

Överläggningen var härmed avslutad.

8 § Svar på interpellation 2006/07:458 om medlemsras i a-kassorna

Anf. 52 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Josefin Brink har frågat mig om jag avser att vidta åtgärder för att återupprätta förtroendet för arbetslöshetsförsäkringen och förhindra ytterligare avhopp.

Inledningsvis vill jag framhålla att de siffror som Josefin Brink nämner inte är några definitiva siffror. De korrekta siffrorna över antalet personer som uteslutits med anledning av att de inte betalat sin medlemsavgift för januari månad 2007 kan inte presenteras innan arbetslöshetskassorna tagit ställning i dessa ärenden. Först när så skett och arbetslös-

hetskassorna sammanställt sin medlemsstatistik får vi kunskap om de korrekta siffrorna. Detta kommer att ske inom kort.

Jag har i olika sammanhang uttalat mig om värdet av att vara med i arbetslöshetsförsäkringen, och det är en åsikt som jag står fast vid.

Arbetslöshetsförsäkringen är en grundläggande och viktig del i det svenska välfärdssystemet. Behovet av ett gott ekonomiskt skydd vid arbetslöshet gäller alla på arbetsmarknaden.

Regeringen avser som tidigare aviserats att tillsätta en utredning om en obligatorisk arbetslöshetsförsäkring.

Anf. 53 JOSEFIN BRINK (v):

Fru talman! Jag tackar för svaret på min interpellation. Jag noterar att arbetsmarknadsministern fortsätter att slå ifrån sig och bagatellisera de massavhopp som nu sker från a-kassan.

De siffror jag presenterar är siffror som Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringen har sammanställt om dem som inte har betalat avgiften för januari. Det är personer, som det i varje fall förefaller i nuläget, inte längre kommer att vara med i arbetslöshetsförsäkringen.

Vid tiden för den särskilda debatt om avhoppet i a-kassan som vi hade i kammaren den 15 februari var beräkningen att ungefär 40 000 personer skulle ha lämnat a-kassorna. Då hävdade ministern att det inte vara några alarmerande siffror och att oppositionen blåste upp problemet och så vidare.

Det är ganska logiskt när nu beräkningarna ligger på uppemot 335 000 personer att återkomma till ministern, som jag nu gör, och fråga: Kan det anses vara ett problem att så många personer nu inte omfattas av arbetslöshetsförsäkringen? Är det ett problem för regeringen och ett problem som regeringen anser sig ha ett ansvar för?

Sven Otto Littorin ger egentligen inget svar på den frågan. Han hänvisar återigen i allmänna ordalag till att han tycker att det är jätteviktigt att människor är med i a-kassan och att det är en viktig försäkring. Det tycker jag också. Det är därför jag ställer de här frågorna.

Han aviserar vidare att det kommer att tillsättas en utredning om en obligatorisk a-kassa. Det är inte heller riktigt svar på frågan.

Vad ministern undviker att nämna i svaret är att sedan jag ställde min interpellation har regeringen föreslagit ytterligare två förändringar i regelverket för a-kassan. Det är inga små förändringar. Man kan nog miss-tänka att de förändringarna också kommer att påverka anslutningsgraden till a-kassan.

Först och främst ska medlemmar i a-kassan som är under 25 år få en kortare a-kasseperiod än resten av försäkringskollektivet. Regeringen föreslår att nedtrappningen av ersättningen för ungdomar i a-kassan ska ske redan efter 100 dagar mot 200 dagar för resten av arbetskraften och att ersättningen ska ned till 65 procent efter ytterligare 100 dagar.

Ungdomar ska alltså diskrimineras i a-kassan och få en sämre försäkring än de som är över 25 år trots att de betalar samma summa pengar. Denna diskriminering av unga i a-kassan, är det en åtgärd som ministern tror kommer att minska avhoppet från a-kassan och stärka förtroendet och legitimiteten i försäkringen?

Prot. 2006/07:95
20 april

Svar på
interpellationer

I vårpropositionen föreslår regeringen ytterligare en förändring i a-kassan. Differentieringen av avgifterna mellan kassorna beroende på arbetslöshetsnivå i respektive kassa ska ökas ytterligare. Det kommer alltså att bli ännu dyrare än i dag att vara med i en a-kassa där många är arbetslösa.

Då måste man igen fråga sig: Är detta en åtgärd som ministern har beslutat vidta i syfte att minska avhoppet från a-kassan och stärka förtroendet och legitimiteten i försäkringen? De är nämligen de enda två konkreta förslagen om förändringar i a-kassan som jag ser som möjligtvis skulle kunna vara det som stillar även ministrarnas påstådda oro för att alla inte vill vara med i arbetslöshetsförsäkringen.

Anf. 54 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! IAF har inte rapporterat till regeringen om uppgifterna per den sista januari. De uppgifter vi har är de som vi har fått läsa oss till i till exempel TT-telegram i går.

När Josefin Brink ställde sin interpellation och lyfter fram siffran på 335 000 personer är det klart att det finns anledning att vara orolig. TT-sammanställningen i går visade på 56 300 personer. Det finns onekligen en viss diskrepans mellan den upprördhet som Josefin Brink visar och de faktiska siffror som ännu så länge ligger på bordet.

Är det ett problem? frågar Josefin Brink. Ja, det tycker jag att det är. Det är också därför som vi ända sedan start har sagt att vi vill genomföra en obligatorisk arbetslöshetsförsäkring. Vi vill göra det av flera skäl.

Redan före förändringarna hade vi långt över 700 000 personer på svensk arbetsmarknad som inte hade en arbetslöshetsförsäkring. Jag tycker att det är otillständigt av två skäl. Det är dels för att vi har långt över 700 000 personer som inte har ett fullgott försäkringsskydd, dels för att vi har 700 000 personer på arbetsmarknaden av nästan fyra och en halv miljoner som inte är med och bidrar till de kostnader som finns och som också de borde ha en del av när det gäller arbetslöshetsförsäkringen. Därför är detta inte bra.

Man kan spekulera en hel del i skälen till att de personer som vi nu ser lämna a-kassan gör det. Det är inte så underligt. Vi har säkert en del personer som inte längre uppfyller arbetsvillkoren, eftersom vi har skärpt dem. Det är klart att de ställer sig frågan varför de ska betala. Vi har säkert ett antal personer som befinner sig nära pensionsåldern som tycker att de kan behålla de pengar de får i jobbvdraget och i stället göra någonting annat för dem.

Det kan säkert vara så att en del väljer att göra så i goda ekonomiska tider. Det visar också erfarenheterna från andra försäkringsbranscher. Det finns en tendens till att personer underförsäkras sig. De tar inte risken att bli arbetslös på allvar. Goda ekonomiska tider med en växande arbetsmarknad spär på det.

Vi vill återupprätta arbetslöshetsförsäkringen som en omställningsförsäkring. Den diskussionen har Josefin Brink och jag med flera i kamraren haft flera gånger. Jag ska inte återupprepa det. Jag vill och tycker att det är viktigt att alla på svensk arbetsmarknad har en arbetslöshetsförsäkring.

Ska man förenkla det kanske väl mycket kan man säga: Man måste ha en trafikförsäkring för att få köra en bil. Man borde ha en arbetslöshetsförsäkring när man har ett jobb. Det är någonstans en grundläggande del att också vara beredd att i ett försäkringskollektiv som består av alla anställda ta ett ansvar för en eventuell risk att bli arbetslös.

Vi får säkerligen chans och möjligheter att återkomma i dessa diskussioner framöver. Det är jag helt övertygad om.

Anf. 55 JOSEFIN BRINK (v):

Fru talman! Det är för det första lite egendomligt att arbetsmarknadsministern anser att TT är en mer trovärdig källa än Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringen. De siffror som Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringen presenterade bygger på en sammanställning som den har gjort. Det är ändå den myndighet som har till uppdrag att bevaka a-kassorna. Jag tror att vi kan räkna med att dess siffror stämmer.

För det andra handlar det inte om att människor kommer och går i arbetslöshetsförsäkringen när den inte är obligatorisk. Så är det ju. Men nu handlar det om stora nettoförluster som har inträffat efter det att regeringen har ändrat regelverken i a-kassan. Det är vad man måste ta ställning till. Det anser jag att regeringen bör ta ett ansvar för om den nu tycker att det är viktigt att så många som möjligt är med i arbetslöshetsförsäkringen.

Om man till och med vill gå så långt att man vill göra den obligatorisk, varför börjar man då med att göra den så dålig att en massa människor lämnar den? Det är någonstans där som det inte hänger ihop. Jag misstänker att man kan koppla avhoppet i a-kassan och de stora nettoförlusterna i medlemskap i a-kassorna till de förändringar som regeringen har genomfört.

Om man vill stärka a-kassan och få fler att vara med är det betydligt rimligare att göra som Vänsterpartiet föreslår. Man slopar inträdeskraven så att alla som börjar jobba kan gå med i a-kassan omedelbart. Man höjer taket så att fler omfattas av försäkringen så att det känns meningsfullt att vara med. Man höjer grundbeloppet så att de som har de lägsta inkomsterna också får en ordentlig inkomstbortfallsförsäkring.

Hela idén med a-kassan är att den ska vara en omställningsförsäkring som ger inkomstbortfallstäckning. Allt detta har regeringen ändrat på med sina förändringar i a-kassan.

Jag vill återupprepa mina frågor som jag inte fick något svar på. Det handlar om de två förändringar som regeringen nu aviserar ska genomföras i a-kassan. Ungdomar under 25 år ska diskrimineras i a-kassan och få kortare ersättningsperiod och snabbare nedtrappning. Anser ministern att detta är en åtgärd som kommer att minska avhoppet från kassorna och öka förtroendet och legitimiteten för försäkringen?

Man aviserar nu att man också ska differentiera avgifterna mellan kassorna så att det blir dyrare att vara med i en a-kassa där många är arbetslösa. Är det en åtgärd som ministern beslutat vidta i syfte att minska avhoppet från kassorna och stärka förtroendet och legitimiteten i försäkringen?

Prot. 2006/07:95
20 april

*Svar på
interpellationer*

Jag skulle vara hemskt tacksam om ministern kunde ge svar på de två frågorna. Detta är de enda två ytterligare förändringar i arbetslöshetsförsäkringen som regeringen har presenterat sedan vi senast debatterade den här frågan.

Anf. 56 EVA-LENA JANSSON (s):

Fru talman! Jag tackar Josefin Brink för att hon ställt en berättigad fråga. Jag tycker att Sven Otto Littorin inte riktigt har svarat på hennes frågor. Därför är det bra att du fortsätter att driva på debatten.

Jag har reagerat på Sven Otto Littorins svar till Josefin Brink. Han säger att han avser att vidta åtgärder för att återupprätta förtroendet för arbetslöshetsförsäkringen, men han svarar inte riktigt på det. Man kan fundera på varför han inte gör det. Kan det bero på att de som har blivit arbetslösa nu har gått från en ersättning på 80 procent av 14 000 till 80 procent av 7 000? Därmed har de 5 600 kronor i ersättning, och de har dessutom fått höjd avgift. Hur ser Sven Otto Littorin på den sidan av arbetslöshetsförsäkringen?

När vi har den här stora delen av avhopp och man från regeringens sida börjar prata om obligatorium kan man fundera på varför de ska vara med, om man nu pratar om a-kassan som en försäkringsbransch. För mig är a-kassan en omställningsförsäkring som bygger på solidaritet. Den solidariteten har regeringen varit väldigt medveten om att man vill slå sönder. Därmed anser jag att förslaget om att nu differentiera avgifterna till a-kassan är ytterligare ett steg i detta.

Då blir frågan hur detta hänger ihop med obligatoriet. Om många i dag inte ens kan få ut ersättning trots att de är med i a-kassan – hur ska man då kunna säkerställa att de vill vara med i ett obligatorium? De ska tvingas vara med, och betala till en försäkring som de inte kan få ut på. Brukar man göra så i försäkringsbranschen? Det blir min fråga till Sven Otto Littorin.

Det ska bli intressant att höra de svar statsrådet tänker ge till Josefin Brink på de frågor hon har ställt. Medlemstappet i a-kassorna kan bara betyda en sak: Ert förslag blir underfinansierat. Då är frågan om ni tänker ta ut högre avgifter. Kommer de att höjas ännu mer? Är det det ni har för avsikt att göra? Det skulle jag gärna vilja höra.

Anf. 57 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Låt mig börja med Josefin Brink. De 335 000 personer som IAF diskuterade för några månader sedan ser inte ut att bli några 335 000 personer. Det var för några månader sedan som IAF hade den uppgiften; då var det så många som inte hade betalat för januari.

Vi vet ännu inget om den faktiska siffran för dem som har straffat ut sig och inte betalat för januari per den 18 april. Det enda vi känner till är de rapporter som har kommit från de enskilda kassor och som har sammanställts, och de visar snarare på 56 000. Detta beror på att många har betalat under mellanperioden från slutet av januari till början av april.

Sedan säger Josefin Brink att arbetslöshetsförsäkringen är dålig. Med all respekt: 80 procent i 200 dagar, därefter 70 procent i 100 dagar och därefter 65 procent, vilket är mer än man får om man är förtidspensionär, är ingen dålig försäkring. Det här är en alldeles utmärkt försäkring. Den

är betydligt bättre än på många håll runt omkring oss. I Norge har man 67 procent från första dagen – bara som ett exempel.

De arbetslösa betalar inte den förhöjda finansieringsavgiften – bara så att Eva-Lena Jansson inte återupprepar det som jag tyckte mig höra.

Josefin Brink är inne på Vänsterpartiets politik. Det är förvånande med vilken emfas Josefin Brink driver en höginkomsttagarpolitik i a-kassan. Medan Josefin Brink vill höja taket i a-kassan och se till att den som har hög lön får mer när man inte arbetar vill vi sänka skatten på arbete för den som tjänar lite. Ställ det mot varandra, ni som nu tittar och lyssnar på debatten! Den som är högvälönad och inte jobbar ska få mer med Josefin Brinks och Vänsterpartiets politik, medan vi vill se till att den som tjänar lite får mer över efter skatt. Där har vi en intressant ideologisk grundskillnad som vi kan diskutera vid ett senare tillfälle.

Vi har två snabba frågor: den snabbare nedtrappningen för ungdomar och differentierad a-kassa. De båda åtgärderna har vi säkert chans att diskutera här i slutet av maj när vi kommer till den stora debatten. Den grundläggande avsikten med all politik är att, återigen, se till att stärka drivkrafterna och stärka möjligheten att ta sig tillbaka till arbetsmarknaden.

Det vi vet från den danska *new deal*-ungdomspolitikerna när det gäller danskarnas sätt att bryta ungdomsarbetslösheten, som de har varit enormt effektiva med de senaste 10–15 åren, är att det var just de här sakerna som ingick tillsammans med det som vi också gör – de 2,8 miljarderna i jobbgaranti för unga. I Danmark fanns också en snabbare nedtrappning av arbetslöshetsförsäkringen i a-kassan som en ingrediens.

Detta paras inte bara med den här typen av aktiva insatser utan med coachning, olika typer av förmedlingsinsatser, stöd, råd och dåd för att hjälpa de arbetslösa ungdomar som har varit borta länge från arbetsmarknaden att snabbare komma tillbaka. Det har gjort att ungdomsarbetslösheten i Danmark nu är avsevärt lägre än den generella arbetslösheten, medan vi i Sverige har det precis motsatta läget.

Eva-Lena Jansson frågar mig slutligen om vi avser att höja a-kasseavgifterna ännu mer. Här får man skilja på de olika saker som vi har gjort. Vi har en höjd finansieringsavgift, det vill säga de upp till 300 kronor som man betalar om man har ett arbete och som mycket väl kompenseras av jobbavdraget. Det blir mycket mer över även efter det att man har betalat detta. Vi har också nedtrappningen i den andra ändan.

Min utgångspunkt – och den får vi återkomma till i budgeten i höst – är att ytterligare förstärka försäkringsinslaget i de olika kassorna. Vi ska alltså se till att om man har en för framtiden kommande utveckling i riktning mot högre arbetslöshet så blir det också en något dyrare försäkring. Men det omvända gäller också, det vill säga att om man har en arbetsmarknad som utvecklas positivt, med fler jobb, så blir det faktiskt billigare. Den komponenten ska vi inte glömma bort. Det innebär därmed ett uppdrag för oss alla att jobba mer med att få fler tillbaka i arbete och bryta utanförskap och arbetslöshet. Så gör vi det också till en billigare försäkring.

Prot. 2006/07:95
20 april

Svar på
interpellationer

Anf. 58 JOSEFIN BRINK (v):

Fru talman! Man kan diskutera vad generell välfärd och rättvisa är för någonting. Arbetsmarknadsministern blandar bort korten här och säger att vi för en höginkomsttagarpolitik.

För mig handlar det om en enkel rättvisepolitik. Om man är med i ett försäkringssystem där man är utlovad att få 80 procent av sin inkomst när man blir arbetslös så ska man också få det man betalar för oavsett vad man tjänade innan. Det är rimligt att man har någon typ av tak för att sådana som till exempel arbetsmarknadsministern kanske inte ska få ut full kompensation för sin höga lön när han blir arbetslös. Men de flesta löntagare bör få 80 procent. Det är faktiskt en rimlig princip i arbetslöshetsförsäkringen. Det är det som är själva inkomstbortfallsprincipen. Det är den grundläggande försäkringsmässigheten i a-kassan.

Nåväl – jag noterar att arbetsmarknadsministern på något vis kopplar diskrimineringen av ungdomar i arbetslöshetsförsäkringen, som jag tack-samt nog fick svar på nu, till de aktiva åtgärder som man ska sätta in för unga. Åtgärder för unga arbetslösa kan man rimligtvis sätta in utan att trappa ned deras ersättning. Det finns ingen nödvändig koppling mellan de två sakerna. Själva argumentationen och motiveringen för att man trappar ned a-kasseersättningen över huvud taget, som är regeringens påfund, är att folk ska få ökade incitament att arbeta. Den rimliga följd-frågan är då: Har ungdomar under 25 år generellt sett mindre incitament att arbeta än äldre? Är ungdomar slöare än äldre? Är det därför man måste pressa dem ytterligare och försämra deras ekonomi ytterligare?

Slutligen: Är det till exempel fiskarnas fel att många fiskare är arbetslösa? På vilket sätt är det rimligt att just de grupper och de individer som har drabbats av hög arbetslöshet, som kan bero på förändringar i internationella konjunkturer och tillfälliga förändringar i den ekonomiska strukturen här hemma, ska stå för kostnaden? Det är inte rimligt.

Anf. 59 EVA-LENA JANSSON (s):

Fru talman! Jag fick inget riktigt bra svar från Littorin. Jag tyckte att han svarade att 80 procent är generöst därför att det är mycket mer än sjukpensionärer får i ersättning. Man får ju 80 procent om man är arbetslös.

Det beror på hur man räknar ut 80 procent. Räknar man det på den tidigare lönen eller har man den beräkningsgrund som den nuvarande regeringen har genomfört? Den innebär att man får slå ut inkomsten över tolv månader, och det kan ju bli en helt annan sak än 80 procent av den månadslön man hade tidigare i sitt jobb.

Statsrådet pratar om att om man har ett arbete så betalar man den förhöjda avgiften. Om man inte har ett arbete betalar man inte den. Men hur blir det om man är deltidsarbetslös? Om man bara får 75 procents arbete – hur ser avgiften då ut? Det vore bra om statsrådet talade om det. Jag har fått för mig att dessa människor betalar hela höjningen.

Min fråga blir då om du inte tycker att det är viktigt att de som är deltidsarbetslösa får heltid. Ska de kunna få jobba heltid?

Jag tycker fortfarande att statsrådet pratar om det här som en försäkringsbransch. Han säger att det är viktigt att alla ska vara med, man han tycker inte att det är viktigt att alla ska få en ersättning.

Jag tycker inte heller att jag har fått svar på frågan om den ekonomiska finansieringen av systemet. Det som händer, och som jag tycker att Josefin Brink mycket tydligt påpekar, är att många lämnar systemet. Systemet blir underfinansierat. Statsrådet pratar om att man vill göra det mer försäkringsmässigt. Som jag tolkar det betyder det ännu större höjningar för samtliga. Det kan inte bara bli höjningar för den grupp som har hög arbetslöshet, för systemet är underfinansierat. Det vill jag gärna ha ett svar på.

Anf. 60 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Josefin Brink hamnar i en svår diskussion om varför högavlönade ska få mer över när de inte jobbar, men det är ju det som blir resultatet alldeles oavsett vad Josefin Brink säger. Det är en intressant fördelningspolitisk profil på det.

Åtgärderna och nedtrappningarna i ungdomspaketet har visat sig vara mycket effektiva för att bryta den väldigt höga ungdomsarbetslösheten man har haft i Danmark. Jag anser naturligtvis inte att ungdomar är slöare än andra. Det har inte alls varit min utgångspunkt. Men de har sämre nätverk. De har sämre erfarenheter och sämre kontaktytor, och det visar väldigt mycket av den forskning, de erfarenheter och de studier som har gjorts på svensk arbetsmarknad. Det är därför vi lägger till 2,8 miljarder i jobbgarantin för unga för att hjälpa de unga att snabbare och lättare hitta ut på arbetsmarknaden och också få en del av den hjälp som de behöver för att komplettera utbildning och annat. Den typen av utrymme finns.

Man ska också komma ihåg några saker till, och det är att den generella tiden i arbetslöshet, det vill säga snitttiden i arbetslöshet, för den totala mängden arbetslösa är ungefär 75 dagar, men den är väsentligt kortare för ungdomar. Den ligger på ungefär 30 dagar. Det gör att den här avtrappningen inte blir fullt så dramatisk som Josefin Brink antyder.

Eva-Lena Jansson pratar om deltidsarbetslösa eller deltidssysselsatta. Det är naturligtvis riktigt att de betalar full avgift, men de får ju också jobbavdrag för den delen de jobbar. Jag är helt på det klara med att heltid är viktigt. Jag tycker också att de som vill arbeta heltid ska ha möjlighet att hitta den typen av jobb. Det är viktigt att vi ser det.

Vad jag däremot vänder mig mot är att lagstiftningsvägen tvinga fram rätten till heltid. Det blir, enligt min bedömning och enligt väldigt många av de remissinstanser som bedömde detta förslag, inte heltid utan nolltid. Det var därför både TCO och Saco var mot det till exempel, liksom Ams.

Eva-Lena Jansson frågar slutligen om ekonomin. Det ska jag också snabbt svara på. De som lämnar a-kassan får ju en lägre ersättning. De får garantnivån på 320 kronor och inte ersättning i förhållande till sin gamla inkomst. Det kan möjligen förklara detta. Jag ser inte framför mig en höjning framöver.

Överläggningen var härmed avslutad.

9 § Svar på interpellation 2006/07:443 om sommarjobb för ungdomar

Anf. 61 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Ulf Holm har frågat mig om jag avser att verka för att det fortsättningsvis inte sparas på feriearbeten då det rör sig om kanske några tiotals miljoner kronor. Jag har också fått frågan om jag kommer att lägga fram något nytt förslag på hur man kan stödja kommuner och företag att erbjuda feriearbeten för främst gymnasieungdomar.

Inledningsvis vill jag framhålla att jag delar Ulf Holms ståndpunkt att sommarjobb är viktigt för ungdomar. Ungdomar som sommarjobbar får en första kontakt med och en viss insikt i arbetslivet. Så långt är vi överens. Tyvärr kan emellertid konstateras att effektutvärderingar tyder på att de kommunala sommarjobben har mindre betydelse för arbetslösa ungdomars etablering på arbetsmarknaden.

När det gäller satsade medel är det inte så att feriearbeten enbart kostar några tiotals miljoner. År 2006 användes 100 miljoner kronor för detta ändamål. Användningen av arbetsmarknadspolitiska medel måste hela tiden utvärderas och ifrågasättas ur ett effektivitetsperspektiv. Mot bakgrund av det goda konjunkturläget anser regeringen att resurser måste riktas till dem som står längst ifrån arbetsmarknaden och till dem som har störst behov av extra stöd. Detta gäller naturligtvis även ungdomar. Det är samtidigt av största vikt att arbetsmarknadspolitiska medel används på det mest kostnadseffektiva sättet för ungdomar.

Mot bakgrund av det goda arbetsmarknadsläget och att antalet feriejobb nu ökar utan statliga subventioner avser jag för närvarande inte att vidta några åtgärder på området.

Anf. 62 ULF HOLM (mp):

Fru talman! Jag vill tacka statsrådet för svaret. Den första delen är bra. Det är bra att vi kan konstatera att sommarjobb för ungdomar är viktigt. Däremot anser jag inte att det skulle vara en dålig investering. Jag ser detta lite grann som en investering från samhällets sida. Om vi med några miljoner kan se till att ungdomar har någonting att göra på sommaren och inte gör andra saker – med andra saker menar jag tyvärr negativa saker – är det en investering för framtiden. Nu är det många kommuner som i stort sett upphör med feriearbeten därför att de själva inte har pengar. Det var en ganska bra lösning att man kunde dela på detta så att staten stod för en del av kostnaden och kommunerna stod för en del.

Visst är det så att högkonjunkturen pågår nu. Det finns fler anmälda sommarjobb nu i sommar i många kommuner därför att företagen går bättre. Men det betyder inte att staten måste dra in pengarna. Det är fortfarande väldigt många ungdomar som skulle vilja ha ett sommarjobb. I den stora statsbudgeten på hundratals miljarder kan inte 10, 20 eller 30 miljoner kronor spela så stor roll. Vi bör se detta som en investering för framtiden. Men jag konstaterar att regeringen inte anser att det är prioriterat att göra sådana samhällsinvesteringar, vilket jag ser det som. Därmed bryr man sig inte om att ungdomar har någonting vettigt att göra.

Det är naturligtvis svårt att se vilken betydelse detta har på lång sikt. Statsrådet sade att man inte kan bevisa att detta har haft någon större

betydelse ur en arbetsmarknadspolitisk aspekt. Nej, det kan man kanske inte till hundra procent. Man vet ju själv att när man hade ett sommarjobb fick man frågan: Vill du jobba här nästa sommar? Vill du hjälpa till extra på helger och sådant?

Det är en ingång på arbetsmarknaden. Den är kanske svår att mäta men ack så viktig för de enskilda individerna. Därför hoppas jag att statsrådet kan ompröva det svar han har gett här i dag och fundera på om det kan vara en idé att satsa några tiotals miljoner på detta i samarbete med kommunerna för att erbjuda feriejobb till ungdomar.

Anf. 63 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Jag är naturligtvis överens med Ulf Holm om att det är väldigt bra att ha ett sommarjobb. Det är bra för den enskilde eleven, för den unge, att få kontakt med arbetslivet, uppleva lite grann vad det innebär, ta lite ansvar, gå upp på morgonen och vara med och göra lite nytta, om jag får uttrycka det så. Dessutom är det bra, precis som Ulf Holm beskriver, för att det gör att de inte gör annat som är betydligt värre än att jobba. Ur den aspekten håller jag naturligtvis helt med Ulf Holm.

Delvis har jag dock en lite annan ingång till detta. Det handlar om ifall arbetsmarknadspolitiken ska lösa vartenda problem här i världen. Jag tycker inte det, utan jag tycker snarare att arbetsmarknadspolitiken nu ska fokusera på att se till att matcha de arbetslösa med jobb, se till att man sätter arbetsförmedlingen i centrum och hjälpa dem som står allra längst ifrån arbetsmarknaden. Det borde inte vara de allra yngsta, skoleleverna, som ska få hjälp. De borde ju rimligen stå ganska nära arbetsmarknaden förhoppningsvis. Det försöker vi lösa på andra sätt.

Det som man kan glädjas åt i detta sammanhang – och det kanske ändå stärker mig lite grann i policyutgångspunkten – är att Ams för inte ens en vecka sedan rapporterade att antalet sommarjobb slår rekord i år. 55 000 ferieplatser är inrapporterade till Ams. Det är väldigt roligt. Dessutom går, precis som Ulf Holm beskriver, rätt många av sommarjobben inte via Ams utan via egna kontakter. Ungarna cyklar runt till de närmaste kioskerna och vad det nu kan vara och fixar sommarjobb.

Just nu tycker jag alltså att detta inte är ett väldigt stort problem. Det finns många sommarjobb att få; det är många ungdomar som får detta. Det är naturligtvis väldigt bra att det är så.

Jag tycker att har vi 100 miljoner kronor, som detta har kostat tidigare, finns det vettigare saker att satsa dem på, nämligen att se till att hjälpa dem som verkligen behöver arbetsmarknadspolitisk hjälp för att snabbare ta sig tillbaka till arbetsmarknaden.

Anf. 64 ULF HOLM (mp):

Fru talman! Det är märkligt! Vi har haft en valrörelse, och ända sedan dess har det trummats ut från arbetsmarknadsministern att jobb är det viktiga. Vi har fått uppfattningen att jobb ska lösa alla samhällsproblem. Det är ju det som arbetsmarknadsministern har försökt säga nu under det halvår som han har haft rollen som minister – att jobben löser alla problem. Men just i detta fall ska inte arbetsmarknadspolitiska åtgärder kunna lösa problemen!

Statsbudgeten i sig är ett annat problem. Jag ser detta som en investering för framtiden, för att det inte ska hamna på andra konton i staten när

det till exempel gäller fängelser, kommunerna, olika effekter som skadegörelse kan ge på skolor etcetera. Det kommer på andra budgetposter. Det kommer inte exakt på arbetsmarknadspolitiska åtgärder.

Om staten satsar dessa pengar – 80–100 miljoner – kan det ju ge effekter om några år. Dock syns det inte budgettekniskt, och det är ett problem, för arbetsmarknadsministern vill med detsamma ha valuta för sina satsade pengar på sitt budgetkonto. Det borde finnas ett samarbete mellan ministrarna men också ett ansvar, inte bara strikt statsbudgetmässigt, utan ett ansvar för framtiden, för ungdomen. Då kan man inte bara titta på statsbudget, landstingsbudget eller kommunalbudget, utan man måste se hela sammanhanget i stort.

Flera kommuner protesterar nu mot detta och beklagar att det blivit som det blivit. Ett exempel är min hemkommun Lund där man inte har lika stora resurser nu och därför inte kan erbjuda lika många ferieplatser. Tydligen kan fler privata företag också erbjuda sommarjobb denna sommar. Jag tror arbetsmarknadsministern sade att det var 55 000 jobb, och det är säkert helt korrekt. Det betyder dock inte att alla kan erbjudas sommarjobb. Vi kanske inte ska ha en politik där alla ska ha rätt till ett sommarjobb, men det är önskvärt att fler och fler erbjuds det.

Jag tror som sagt att det är väldigt viktigt att man kan jobba några veckor på sommaren och sedan ägna andra veckor åt att göra vad man vill. Tågluffning ska tydligen införas nu igen, och det är ett bra erbjudande. Jag har själv erfarenhet av det och tyckte det var väldigt skoj under de veckor jag var ledig från sommarjobbet. Man kan göra någonting roligt av det hela.

Jag tycker nog ändå att arbetsmarknadsministern måste fundera en vända till på den här saken. Utvärdera förra årets satsning. Utvärdera i så fall – för det är lite sent nu att ändra statsbudgeten, och det ligger ingenting i vårbudgeten heller om extrasatsningar i sommar – sommarens satsningar och hur det har blivit och kom med ett förslag i höstbudgeten till nästa års satsningar. Där kan man lägga in en summa för det här och stödja de kommuner som har uppenbart svårast att avsätta resurser till att erbjuda sommarjobb.

Jag tror att det är en investering för framtiden, och sådant brukar gå hem hos arbetsmarknadsministern. Jag hoppas i alla fall att det gör det i detta fall.

Anf. 65 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! Jag är helt överens med Ulf Holm om att tågluffning är bra – både för miljön och för internationellt erfarenhetsutbyte. Dessutom är det väldigt roligt!

Jobb är det viktiga, det håller jag helt med om. Frågan är dock: Är det statliga subventioner till dem som står ganska nära arbetsmarknaden som nu ska sättas in när vi samtidigt ser den starkaste sommarjobbskonjunkturen sedan 1990? Mitt svar på den frågan är nej. Det är inte det. Nu ska vi se till att hjälpa dem som verkligen behöver hjälp att komma tillbaka – de som står allra längst ifrån arbetsmarknaden. 100 miljoner är faktiskt inte kattelort, som det brukar heta, utan det är trots allt en rätt rejäl slant.

Ulf Holm har en stor poäng och helt rätt när det gäller helhetsbudgeteringstanken. Alltför ofta tänker vi som arbetar med den här typen av frågor stuprörsvis. Det är bara så. Jag tycker för egen del att Ansvarsut-

redningens absolut viktigaste och mest intressanta diskussion handlar om organisationen av Regeringskansliet för att få en mer horisontell integration, om man får kalla det för det. Det handlar om att få ett helhetstänk för problemlösning snarare än de stuprör som vi har i dag. Det är en helt egen och nästan konstitutionell diskussion som jag tycker är oerhört viktig för att man ska kunna lösa problem. Det är ju inte alltid så att en besparing i ett utgiftsområde ger en total besparing. Det är helt riktigt, och det tycker jag att Ulf Holm ska ha en eloge för. Det perspektivet tycker jag att man måste ha när man tittar på de här sakerna. Även med det perspektivet tycker jag dock att det just i detta arbetsmarknadsläge när vi har den starkaste sommarjobbskonjunkturen på väldigt länge finns andra problem som jag måste prioritera högre. Då gör jag det valet.

Den prioriteringen kan möjligen ändras beroende på hur konjunkturen förändras framöver. När vi nu i detta starka läge har dragit ned på till exempel programplatserna inom Ams vet vi också att när konjunkturen börjar gå lite sämre är det en sådan sak som traditionellt sett har ökat. Om det också innebär sommarjobb för ungdomar kan man aldrig så noga veta i förväg – så mycket perspektiv måste man ändå ha på sakerna. Just nu är det dock, tycker jag, fel sätt att hantera problemet.

Jag vill dock samtidigt poängtera en del av den andra politiken. Vi halverar ju också arbetsgivaravgifterna för unga från den 1 juli. Det är även ett sätt att underlätta och försöka driva på utvecklingen att unga kan anställas på arbetsmarknaden.

Anf. 66 ULF HOLM (mp):

Fru talman! Det låter lite som att arbetsmarknadsministern öppnar dörren. Jag väljer att se det positivt och att inte säga att han har stängt dörren fullständigt, utan att han faktiskt kan öppna dörren lite och säga att det kan komma en omprövning på detta område under vissa förutsättningar.

Jag har lite svårt för argumentet att det kostar så mycket pengar. Det här är inte mycket pengar i statsbudgeten. Det är möjligt att det är mycket pengar för arbetsmarknadsministern, men det beror på att finansministern och regeringen har dragit ned så mycket på anslagen inom just arbetsmarknadsområdet. Om regeringen faktiskt tycker att det är viktigt att prioritera ungdomars inträde på arbetsmarknaden – ansvar för ungdomar i framtiden – skulle man inte ha sparat så mycket och genomfört alla skattesänkningar. Då skulle man kanske ha låtit en viss summa vara kvar att satsa inför framtiden.

Jag tror att det är väldigt viktigt att få arbetslivserfarenhet. Jag tror också att många ungdomar – med mig, tänkte jag säga – upplever samma sak som jag gjorde när jag var yngre, före 18, nämligen att det var skoj att ha ett sommarjobb. Dessutom fick man lära sig att ta hand om pengar för första gången, och man fick mycket att röra sig med. Det var i alla fall mycket i förhållande till månadspengen som man fick. Jag tror att det är väldigt viktigt och en samhällsinvestering. Det är synd att regeringen ska ta bort en sådan samhällsinvestering för framtiden.

Du tog upp detta med sänkta arbetsgivaravgifter för 18–25-åringar, men det handlar inte om det. Sommarjobben är oftast för dem som är under 18 år, som går i gymnasiet och som kanske oftast står långt ifrån arbetsmarknaden. Det är bara en hypotetisk sak att vi inte ska satsa på

dem som står så nära arbetsmarknaden. Hur kan arbetsmarknadsministern veta om en gymnasieelev står nära eller långt ifrån arbetsmarknaden?

Anf. 67 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m):

Fru talman! I det socialdemokratiskt styrda Sverige stod de unga långt ifrån arbetsmarknaden. Det är det enda vi vet. 100 000 ungdomar står utanför. Jag kan naturligtvis förstå Ulf Holms frustration över att ha deltagit i ett parlamentariskt underlag för en sådan regering.

Men jag ska hålla med Ulf Holm om en sak, och det är att syftet är gott. Ulf Holm och jag, om jag ska göra mig till tolk, delar grundinställningen att det naturligtvis är jättebra att ha ett sommarjobb. Jag önskar att alla ungdomar skulle ha möjlighet att ha det.

Jag tycker däremot att det är fel åtgärd vid fel tidpunkt att göra som Ulf Holm föreslår och fortsätta med stora statliga subventioner för att kommunerna ska anställa sommarjobbare. Det är vår uppgift att försöka prioritera, och nu finns det annat som är viktigare – särskilt när vi har en väldigt stor efterfrågan, kanske den största sedan 1990, på sommarjobbare i det privata näringslivet. Då ska vi lägga mer resurser på dem som verkligen står långt ifrån arbetsmarknaden och som behöver mer hjälp och stöd för att komma tillbaka till den.

Men syftet är som sagt var gott!

Överläggningen var härmed avslutad.

10 § Bordläggning

Anmälades och bordlades

Motioner

med anledning av prop. 2006/07:94 Skattelättnader för hushållstjänster, m.m.

2006/07:Sk10 av Anne-Marie Wallouch m.fl. (v)

2006/07:Sk11 av Lars Johansson m.fl. (s)

2006/07:Sk12 av Krister Örnfjäder (s)

2006/07:Sk13 av Stefan Wikén m.fl. (s)

2006/07:Sk14 av Helena Leander m.fl. (mp)

med anledning av prop. 2006/07:95 Ett utvidgat miljöansvar

2006/07:MJ4 av Tina Ehn m.fl. (mp)

med anledning av prop. 2006/07:96 Om skatt på trafikförsäkringspremie m.m.

2006/07:Sk15 av Anne-Marie Wallouch m.fl. (v)

2006/07:Sk16 av Lars Johansson m.fl. (s)

2006/07:Sk17 av Krister Örnfjäder (s)

2006/07:Sk18 av Stefan Wikén m.fl. (s)

2006/07:Sk19 av Christer Engelhardt (s)

2006/07:Sk20 av Karin Svensson Smith m.fl. (mp)

11 § Anmälan om interpellation

Prot. 2006/07:95

20 april

Anmälades att följande interpellation framställts

den 20 april

2006/07:478 Utbyggnad av järnvägen i Skåne

av *Ulf Holm* (mp)

till statsrådet Åsa Torstensson (c)

Interpellationen redovisas i bilaga som fogats till riksdagens snabbprotokoll tisdagen den 24 april.

12 § Anmälan om frågor för skriftliga svar

Anmälades att följande frågor för skriftliga svar framstälts

den 19 april

2006/07:1046 Strandskyddet

av *Carina Hägg* (s)

till miljöminister Andreas Carlgren (c)

2006/07:1047 Kärnkraftsbyggande i Iran

av *Ulf Holm* (mp)

till utrikesminister Carl Bildt (m)

2006/07:1048 Svenskt agerande gällande Världsbankens chef Paul Wolfowitz

av *Ulf Holm* (mp)

till finansminister Anders Borg (m)

2006/07:1049 Statligt stöd till glasindustrin

av *Billy Gustafsson* (s)

till näringsminister Maud Olofsson (c)

2006/07:1050 Trafikskadeersättning vid rattonykterhet

av *Karin Svensson Smith* (mp)

till justitieminister Beatrice Ask (m)

2006/07:1051 Säpos roll i Etiopienaffären

av *Carina Hägg* (s)

till justitieminister Beatrice Ask (m)

2006/07:1052 Överskottsmateriel som suveränitetsstöd till demokratiska länder utanför Europa

av *Allan Widman* (fp)

till försvarsminister Mikael Odenberg (m)

2006/07:1053 Högräntefälla för låginkomsttagare vid utbildning

av *Carina Moberg* (s)

till integrations- och jämställdhetsminister Nyamko Sabuni (fp)

2006/07:1054 EU:s gemensamma ståndpunkt angående Burma

av *Lennart Sacrédeus* (kd)

till utrikesminister Carl Bildt (m)

2006/07:1055 Utbyggnaden av riksväg 40

av *Ulf Sjösten* (m)
till statsrådet Åsa Torstensson (c)

2006/07:1056 Straffen för mördare som dömts till sluten psykiatrisk vård

av *Staffan Danielsson* (c)
till justitieminister Beatrice Ask (m)

den 20 april

2006/07:1057 Synskadades situation på arbetsmarknaden

av *Holger Gustafsson* (kd)
till arbetsmarknadsminister Sven Otto Littorin (m)

2006/07:1058 Jobbskatteavdrag för sjöfolk

av *Lars Johansson* (s)
till finansminister Anders Borg (m)

2006/07:1059 Motverkande av problem med falska lagfarter

av *Lars Gustafsson* (kd)
till justitieminister Beatrice Ask (m)

2006/07:1060 Kommunernas och landstingens pensionsskulder

av *Solveig Hellquist* (fp)
till statsrådet Mats Odell (kd)

2006/07:1061 Slopstöd till översättningar av svensk litteratur

av *Cecilia Wikström* i Uppsala (fp)
till kulturminister Lena Adelsohn Liljeroth (m)

Frågorna redovisas i bilaga som fogats till riksdagens snabbprotokoll tisdagen den 24 april.

13 § Kammaren åtskildes kl. 12.11.

Förhandlingarna leddes
av tredje vice talmannen från sammanträdets början till och med 6 §
anf. 39 (delvis) och
av andre vice talmannen därefter till sammanträdets slut.

Vid protokollet

CHARLOTTE RYDELL

/Eva-Lena Ekman

1 § Anmälan om fördröjt svar på interpellation	1
2 § Svar på interpellation 2006/07:461 om departementstjänstemännens roll i utförsäljningen av statliga företag.....	1
Anf. 1 Statsrådet MATS ODELL (kd)	1
Anf. 2 KENT PERSSON (v)	2
Anf. 3 Statsrådet MATS ODELL (kd)	3
Anf. 4 KENT PERSSON (v)	3
Anf. 5 EVA-LENA JANSSON (s)	4
Anf. 6 Statsrådet MATS ODELL (kd)	4
Anf. 7 KENT PERSSON (v)	5
Anf. 8 EVA-LENA JANSSON (s)	5
Anf. 9 Statsrådet MATS ODELL (kd)	6
3 § Svar på interpellation 2006/07:432 om utredningsförslag om centralisering av rättsväsendet i bland annat Gävleborg	7
Anf. 10 Justitieminister BEATRICE ASK (m)	7
Anf. 11 SVEN BERGSTRÖM (c).....	7
Anf. 12 GUNNAR ANDRÉN (fp)	8
Anf. 13 Justitieminister BEATRICE ASK (m)	9
Anf. 14 SVEN BERGSTRÖM (c).....	10
Anf. 15 Justitieminister BEATRICE ASK (m)	11
Anf. 16 SVEN BERGSTRÖM (c).....	12
Anf. 17 Justitieminister BEATRICE ASK (m)	13
4 § Svar på interpellation 2006/07:464 om Västsverige och dess andel av infrastruktursatsningarna	13
Anf. 18 Statsrådet ÅSA TORSTENSSON (c).....	13
Anf. 19 MONICA GREEN (s)	15
Anf. 20 HANS WALLMARK (m).....	16
Anf. 21 Statsrådet ÅSA TORSTENSSON (c).....	17
Anf. 22 MONICA GREEN (s)	18
Anf. 23 HANS WALLMARK (m).....	18
Anf. 24 SVEN BERGSTRÖM (c).....	19
Anf. 25 Statsrådet ÅSA TORSTENSSON (c).....	20
Anf. 26 MONICA GREEN (s)	21
Anf. 27 SVEN BERGSTRÖM (c).....	22
Anf. 28 Statsrådet ÅSA TORSTENSSON (c).....	23
5 § Svar på interpellation 2006/07:311 om minskat engagemang för unga arbetslösa	23
Anf. 29 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	23
Anf. 30 LUCIANO ASTUDILLO (s)	24
Anf. 31 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	25
Anf. 32 LUCIANO ASTUDILLO (s)	26

Anf. 33 MONICA GREEN (s).....	27
Anf. 34 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	28
Anf. 35 LUCIANO ASTUDILLO (s).....	29
Anf. 36 MONICA GREEN (s).....	30
Anf. 37 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	30
6 § Svar på interpellation 2006/07:433 om klassmorfar	31
Anf. 38 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	31
Anf. 39 ANNELI SÄRNBLAD (s).....	33
Anf. 40 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	34
Anf. 41 ANNELI SÄRNBLAD (s).....	34
Anf. 42 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	35
Anf. 43 ANNELI SÄRNBLAD (s).....	36
Anf. 44 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	36
7 § Svar på interpellation 2006/07:435 om föräldraledighet och lägre a-kassa	37
Anf. 45 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	37
Anf. 46 JASENKO OMANOVIC (s).....	38
Anf. 47 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	38
Anf. 48 JASENKO OMANOVIC (s).....	39
Anf. 49 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	39
Anf. 50 JASENKO OMANOVIC (s).....	40
Anf. 51 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	40
8 § Svar på interpellation 2006/07:458 om medlemsras i a- kassorna	40
Anf. 52 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	40
Anf. 53 JOSEFIN BRINK (v).....	41
Anf. 54 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	42
Anf. 55 JOSEFIN BRINK (v).....	43
Anf. 56 EVA-LENA JANSSON (s).....	44
Anf. 57 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	44
Anf. 58 JOSEFIN BRINK (v).....	46
Anf. 59 EVA-LENA JANSSON (s).....	46
Anf. 60 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO LITTORIN (m).....	47

9 § Svar på interpellation 2006/07:443 om sommarjobb för ungdomar.....	48
Anf. 61 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO	
LITTORIN (m).....	48
Anf. 62 ULF HOLM (mp).....	48
Anf. 63 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO	
LITTORIN (m).....	49
Anf. 64 ULF HOLM (mp).....	49
Anf. 65 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO	
LITTORIN (m).....	50
Anf. 66 ULF HOLM (mp).....	51
Anf. 67 Arbetsmarknadsminister SVEN OTTO	
LITTORIN (m).....	52
10 § Bordläggning.....	52
11 § Anmälan om interpellation	53
12 § Anmälan om frågor för skriftliga svar.....	53
13 § Kammarén åtskildes kl. 12.11.....	54

Prot. 2006/07:95
20 april
